

Začínáme stále znovu

P. Martin Jílek
misionář
v Bulharsku

Adalbert

měsíčník královéhradecké diecéze
10/2019 / ročník XXIX / 29 Kč

10 **Téma: Mimořádný misijní měsíc říjen**

17 **Jak dnes mluvit o Bohu**

20 **Znovuzrození Koclířova**

29 **Naši bohoslovci v Alpách**

Svátek posvěcení katedrály Svatého Ducha

Hlavní celebrant Mons. Jan Vokál, biskup královéhradecký

středa 30. října 2019 v 18.30 hod.

Při slavnostní pontifikální bohoslužbě zazní Missa Brevis skladatele Jana Tobiáše Beckera, která byla poprvé uvedena před 150 lety, po ukončení oprav katedrály vedených biskupem Karlem Boromejským Hanlem, kdy byla královéhradecká katedrála znovu posvěcena.

Missu Brevis provede Rychnovský chrámový sbor, Karolína Cingrošová, soprán; Helena Hozová, mezosoprán; Pavel Valenta, tenor; Jakub Hrubý, bas. Provedení řídí Eva Fuksová

(Z obsahu

- 5 **rozhovor**
Uchovat si víru
není jednoduché
P. Martin Jílek
- 10 **téma**
Mimořádný misijní měsíc
říjen 2019
- 14 Poselství Svatého otce
k Světovému dni misí
- 17 **jak to vidím já**
Jak dnes mluvit o Bohu
P. Jan Linhart
- 18 **poutní místa Evropy**
La Salleta čeká možná
právě na vás
- 20 **poutní místa diecéze**
Znovuzrození Koclířova
- 24 **osobnosti a historie**
Vzpomínky na Ratibořice,
Českou Skalici i Náchod
- 31 Charitní listy

Evidenční číslo: MK ČR E 10261.

Měsíčník. Vydává:

Biskupství královéhradecké,

Velké náměstí 35,

500 01 Hradec Králové.

Adresa redakce:

Tiskové oddělení, Velké nám. 35,

500 01 Hradec Králové,

tel.: 495 063 422,

e-mail: adalbert@bihk.cz

Šéfredaktor: Pavel J. Sršeň

Sazba: Pep-in, s.r.o.

Tisk: Tiskárna v Ráji, s. r. o.,

Semtín.

Cena: 29 Kč.

Roční předplatné: 319 Kč.

Bank. spoj.: Raiffeisenbank, a. s.,
Hradec Králové,

č. ú. 1016004393 /5500,

variabilní symbol 551,

specifický symbol je evidenční číslo
čtenáře (viz adresní štítek).

ISSN 2570-7531

Pokřtění a poslání, s růžencem v ruce!

V říjnu jsme zvyklí podpořit obvyklou sbírkou a modlitbou misie. Papež František vyhlásil říjen 2019 mimořádným misijním měsícem. Máme si připomenout vlastní misijní zodpovědnost, jsme **pokřtění a posláni!**

Pokud výzvu papeže Františka vezmeme vážně, nebude v neděli stačit drobná mince do sbírky a jeden Zdrávas.

Pokřtěný člověk by si měl znovu připomenout, že je „pokřtěn v Krista“. Původní význam slova použitého pro křest v Novém zákoně je ponořit. A tak nás výzva provokuje k promýšlení – do čeho jsme většinu svých dnů „ponoření“? Do sebe a svých problémů? Do sociálních sítí? Má to něco společného s Kristem? Nebo křestní voda již oschla a žijeme si jako nepokřtění?

Křest nám připomíná vztah k Bohu ale i zodpovědnost za sebe, za svět a za druhé lidi – to je papežovo připomenutí: jsme posláni. Za tím lze číst výzvu o sdílení daru víry, který jsme obdrželi skrze křest. Víme si s tím rady? Mnozí upřímní křesťané si vyčítají, že nedovedou vhodně hovořit o své víře v rodině, ve škole, v práci nebo se sousedy. Hledejme znovu vhodné příležitosti a vhodná slova. Avšak více než slova hovoří činy, za kterými pak mohou následovat žádaná slova vysvětlení. Proč ne-
lžeš, proč nepodvádíš, nechováš se hrubě jako mnozí ostatní? Odpověď by neměla být snadná, např. že Bůh mě vidí apod. Ale: Uvěřil jsem Kristu, on za mě dal svůj život, je Láska, chci se učit jednat tak, jak mě učí v evangeliu a mám z toho radost!

Papež František k našemu křtu a poslání připomíná: „*Ten, kdo miluje, se vydává na cestu, je pobízen, aby vyšel ze svých omezení, cítí se přitahován a přitahuje, dává sebe druhému a navazuje vztahy rodící život. Nikdo není neužitečný a nedůležitý pro Boží lásku. Každý z nás je misí ve světě, protože je plodem Boží lásky,*“ (dle Vatican News, 10. 6. 2019)

V říjnu jsme v katolické církvi také vybízeni k modlitbě růžence. Jedním z důvodů je památka Panny Marie Růžencové. Slavení této památky bylo zavedeno z vděčnosti nad vítězstvím nad Turky v námořní bitvě u Lepanta 7. 10. 1571. Křesťané vyhranou bitvu chápali jako záchranu Evropy před zkázou a před islámem, papež Pius V. připisoval toto vítězství neustávající modlitbě růžence.

Byla to svornost, statečnost i zbožná důvěra podporovaná modlitbou, co před téměř 450 lety zachránilo Evropu.

Až vezmeme v říjnu do ruky růženec, prosme za svornost, statečnost a víru. Evropu nyní neohrožuje turecké loďstvo, ale ani loď zachraňující tonoucí uprchlíky ze zemí, odkud je vyháněna bída či válka. Postavme se s modlitbou, rozhodně a statečně proti současnému ohrožení Evropy – proti populismu, individualismu a sobectví, nesvornosti, lhostejnosti, neúctě k člověku i k Bohu! A první (nejen) modlitba bude jistě za očistění našeho vlastního srdce od hříchu, strachu a sobectví!

Uchovat si víru není jednoduché

V Bulharsku staví salesiáni zcela nový klášter. Jedním z tamních misionářů je i Čech pocházející z Královéhradecké diecéze. V září si přijel **P. Martin Jílek** odpočinout do svého rodného kraje a velmi ochotně povyprávěl o životě, který nyní již několik let vede mezi bulharskými Romy.

Ze Sebranic do Bulharska. K tomu musí přijít asi velký impuls...

V životě mě velmi ovlivnila salesiánská komunita v Sebranicích u Litomyšle, odkud pocházím. Salesiáni přišli do Sebranic v roce 1991. Ale ještě před tím jsme měli diecézního kněze P. Josefa Landu, který mě přivedl k povolání ke kněžství. Pak přišli salesiáni a v Sebranicích vzniknul jejich řádový aspirantát, kam s sebou přivedli mladé kluky. Salesiáni v Sebranicích dělají dobrou práci dodnes. Na to, že tato obec má tisícovku obyvatel, a spolu s dalšími obcemi má farnost tři tisíce obyvatel, je zde sto mladých aktivních křesťanských rodin. Ve farnosti jsou duchovní povolání a to je i jeden z důvodů, proč si Sebrance moji řádoví spolubratři drží.

Vy jste se ale, coby salesián, vydal na misie do Bulharska, kde již několik let stavíte velké komunitní centrum, dalo by se říct klášter.

Do Bulharska přišli spolubratři v roce 1994 na přání generálního představeného, který chtěl, aby bratři začali působit v zemích, kde dosud nebyli – Bulharsko a Rumunsko. Do Rumunska přišli posléze salesiáni z Itálie. Představení se tedy tehdy rozhodli pro Bulharsko a vydali se na průzkum všech tří bulharských diecézí. Velmi hezky, doslova s otevřenou lednicí, je přivítal řeckokatolický biskup. Tehdejší bulharský nuncius Mario

Ritzi dal zásadní radu, že pokud chceme poznat duši Bulharů, měli bychom přijmout řeckokatolický obřad. Jsme tam tedy všichni dvojího ritu.

Římských katolíků v Bulharsku moc není?

Je jich tam sice více než těch řeckokatolických, ale jsou tam tak trochu za exoty. Je jich jedno procento. A často ani neznají tu místní pravoslavnou kulturu.

Kde tedy momentálně působíte?

Od roku 1994 jsme ve městě Kazanlak, kde do našeho příchodu čtyřicet let nepůsobil katolický kněz, dojížděli tam kněží ze Sofie. Ve městě byla tehdy opuštěná fara, do které se nastěhovali první tři salesiáni a rozeběhli salesiánské dílo.

Kde stavíte klášter a proč vůbec?

Nové duchovní centrum jsme se rozhodli postavit ve městě Stará Zagora, třicet pět kilometrů od Kazanlaku. V roce 2007 jsme byli již v Kazanlaku dostatečně silná komunita, takže jsme si řekli, že nastal čas vybudovat druhé dílo. Stará Zagora byla naší druhou farností, kam jsme stejně dojížděli. A protože ve městě je velmi početná komunita Romů, kteří jsou společensky nejvíce zranitelní, rozhodli jsme se zapustit kořeny tam. V roce 2008 jsme se tři z nás usadili nastálo ve Staré Zagoře a začali pracovat s Romy.

A nejen s nimi. Vystala potřeba komunitního centra, a proto jsme se rozhodli, že postavíme na zelené louce zcela nový klášter. Nejde o klášter v takové té zažité představě. Bude to především dům komunity, kostel a základní škola, která může být rozšířena i o středoškolské vzdělávání. Je připraveno dvanáct tříd. Chtěli bychom, aby komunitní centrum a škola nesloužily jen Romům. Nakonec, klášter stojí u silnice, která vede z města do romské čtvrti. Proto bychom byli rádi, kdyby se naše snaha stala mostem mezi těmi dvěma kulturami.

Zaměřujete tedy svoji pozornost především na Romy?

Úplně tomu tak není. Naše činnost v diecézi se rozdělila. Kazanlak je zaměřen na celou diecézi. Tam jde de facto o diecézní centrum mládeže. A dnes vlastně pomáhá všem diecézím v Bulharsku, včetně římskokatolíků. Všechny víkendy v Kazanlaku jsou plné aktivit pro laiky, kteří jsou v diecézích nápomocni kněžím s pastorem. Nejsme izolovaní, zveme ke spolupráci na různých kurzech i jiná řeholní společenství. Chceme zkrátka, aby život v Kazanlaku byl barevný. Já jsem farářem ve Staré Zagoře a zaměřili jsme se na čtvrt, kde žije dvacet tisíc Romů. Už deset let děti doučujeme ve školních předmětech a děláme pro ně biblické hodiny. A právě po dvou letech tohoto našeho úsilí se v roce 2010 naskytla možnost postavit nový kostel a duchovní centrum.

Z uzavřeného kruhu romského způsobu života lze vystoupit jen pomocí zvýšení všeobecné vzdělanosti, protože oni žijí velmi rychle. Brzy se žení a vdávají, mají děti a jde to zase dokola. Nyní už máme děti, které se narodily děvčatům, na jejichž výchovu jsme již měli vliv před deseti lety a vyrostly u nás. Jedině víra a vzdělání může této komunitě přinést zásadní změnu v jejich životech. Vždyť bez znalosti čtení si nepřečtou ani Bibli, takže nemohou pokročit ve víře. Nehledě na běžný život. Umí-li číst, nejsou tak snadno manipulovatelní.

77 Jak je to mezi vašimi Romy s gramotností?

V té romské čtvrti neumí mnoho dětí ještě v páté třídě číst. Velká část jejich rodičů také neumí číst a moc neřeší, když dítě neposílají do školy. Takže je to stále dokola. Pro Romy není vzdělání hodnotou. Musíme proto pracovat i s rodiči, abychom postupně změnili jejich pohled na vzdělání a život vůbec.

77 A jak to mají s vírou?

S tím naopak problém není. Všichni jsou věřící. Pravda, někdy je to na hranici s pověrou, ale i to se postupně narovnává.

77 Majoritní společnost v Maďarsku nemá s Romy problém?

V Bulharsku je 40 % romských dětí ze všech prvňáků, kteří nastupují každý rok do školy. Dále 10 % tvoří turecky mluvící děti. Za 15 let nastane velký problém,

pokud se nenaučí žít vedle sebe a spolupracovat spolu. Už nyní se naznačují první etnické problémy. Stoupá popularita nacionálních stran. Rychlé řešení takové situace neexistuje. My se jim snažíme ukázat životaschopný model.

77 Brali jste někde inspiraci pro vaši práci?

V Bardějově na Slovensku pracují salesiáni podobným způsobem více jak dvacet let. Takže inspirovat jsme se jeli na počátku naší misie právě tam. Pro Bulhary je to svým způsobem trochu záruka, nemají pocit, že experimentujeme.

77 Kdo financuje vaši práci a samozřejmě i stavbu kláštera?

Nejvíce peněz máme od generálního představeného z Říma, od české provincie v Praze, s několika projekty jsme uspěli vloni v Německu a pomáhá nám i americká salesiánská provincie. Finanční podporu máme i z místních bulharských zdrojů, což je pro nás potvrzením, že místní vnímají stavbu i jako své dílo. Za to jsme vděční.

77 Jak vás vůbec Bulhaři na začátku přijali?

Jistá rezervovanost směrem k nám znát byla. Přišli zkrátka nějací cizinci, navíc katolíci, o kterých měli z dob komunismu informaci, že jsme špióni Vatikánu. Museli jsme si za těch deset let vybudovat jméno i pozici. Dnes jsme již v sociální síti služeb zváni na různé konference a další

akce. Jsme vnímáni jako organizace, která pracuje s mládeží, zvláště romskou. Někáká velká vstřícnost ze strany vedení města není, ale alespoň nám nehází klacky pod nohy. Žijeme vedle sebe. Až bude dostavěna škola, chtěli bychom být zařazeni do sítě škol a peníze na platy učitelů bychom chtěli získávat od státu. Na první stupeň již pedagogové máme připravené.

77 Jak nyní probíhá školní práce s dětmi?

V současné době provozujeme volnočasové aktivity s důrazem na doučování. Což probíhá mimo stávající areál. Máme pronajaty tři místnosti, kde k doučování dochází. Za ty roky jsme tímto způsobem pracovali asi se třemi stovkami dětí. Ale práce s celou třídou bude mít jistě větší vliv na celou romskou čtvrť. Až dostavíme, začneme s prvním stupněm, tedy 1.–4. třída. Druhý stupeň je pak do 7. třídy. Samozřejmě bude potřeba, aby naše komunita byla posílena o další bratry z různých koutů světa.

77 Kterým jazykem se v komunitě domlouváte?

Bulharsky. Všichni se na začátku musí naučit. Není to jednoduché, je to výzva, ale jiná možnost není.

77 Jaký vztah k vám mají romské děti?

Romské děti jsou velmi kontaktní, proto si musíme dát pozor, abychom v dnešní době nebudili pohoršení a podezření. Doba se mění, Církev se mění a my

(Vizualizace komunitního domu

(Vizualizace vzdělávacího střediska - škola

(Aktuální stav stavby nového kláštera

musíme i na toto reagovat. Děti nám vyjadřují vděčnost opravdu bezprostředně a nás to zpětně nabíjí. Vděčnost zaznamenáváme i od jejich rodičů. Ve Staré Zagoře jsou dvě romské školy. Učitelé nám říkají, jaký rozdíl je mezi vědomostmi a schopnostmi dětí, kterým se věnujeme a mezi těmi, které k nám došed nechodí.

?? Z čeho žijí romské rodiny v Bulharsku?

Vždycky alespoň jeden člen rodiny pracuje. V Bulharsku se nedá ze sociálních dávek žít. V Bulharsku jsou ceny služeb a v obchodech srovnatelné s Českou republikou. Přídatky na dítě jsou však v přepočtu jen cca 17 euro. Mateřská je od 60 euro. V Česku je sociální systém silnější, tady z něho může třeba někdo profitovat. Česko má zhruba 2 % Romů a nemyslím si, v porovnání s jinými čísly na jiné účely, že by to nějak zatěžovalo státní rozpočet. Že jde v Česku spíše o politické téma, tak to je jasné. Běžný plat v Bulharsku je v přepočtu 300–500 euro. Ale na 500 euro nedosáhne každý. Jsou rodiny,

které žijí z měsíce na měsíc, nemají nic ušetřeno. V Bulharsku pokulhávají platy a situace ve zdravotnictví. Proto nejsou schopni udržet v zemi mladé lidi. Každý týden emigruje do ciziny na tisíc Bulharů. Země velmi stárne, proto má také jednu z nejhorších demografických křivek v Evropě. Původní obyvatelé opouštějí domy a levně je získávají Romové, kteří pak v zemi plní funkci levné pracovní síly, tak jako v Česku třeba Ukrajinci. A pravda je taková, že každý stát dnes potřebuje levné pracovní síly.

?? Bylo těžké získat v Bulharsku všechna povolení pro stavbu kláštera?

Byl to standardní proces. Koupili jsme pozemek a zadali tvorbu projektu a stavební firma si všechna povolení zařídila. Když jsme začali stavět, chodili jsme navštěvovat obyvatele sousedních domků a seznamovali jsme je s naším záměrem. Dnes se těší, až budou moci posílat svoje děti do naší školy. Nic nechceme dávat úplně zadarmo. Takže rodiče dětí budou muset platit malé školné, jinak by si celé záležitosti nevážili.

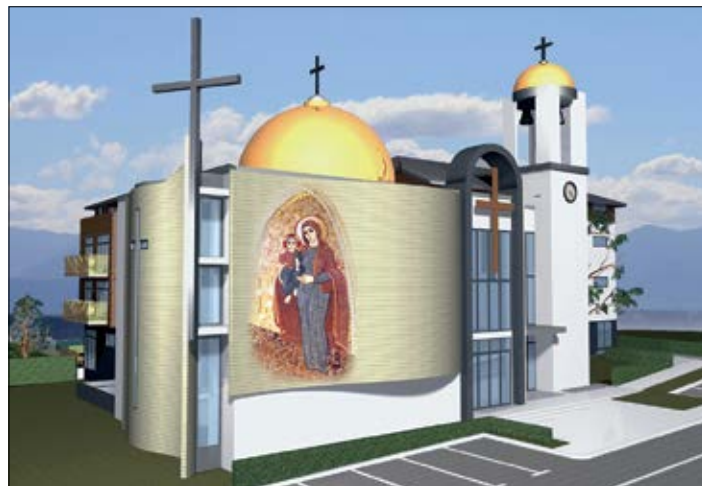
?? V jaké fázi se stavba kláštera nachází?

Základní kámen jsme vysvětili v roce 2013. V roce 2015 se začalo stavět a nyní máme za sebou dvě třetiny realizace. Do příštího roku se budeme snažit zkolaudovat komunitní dům, abychom se mohli nastěhovat a pokračovat s aktivitami pro děti už ve svém. Za dva až tři roky by se pak měla rozeběhnout i škola. Hrubou stavbu jsme zadali větší stavební firmě. Vodoinstalaci, elektroinstalaci, topení a další jsme zadali dalším menším firmám. Mnoho práce jsme si však zvládli, díky pravidelným brigádám z Čech, udělat sami. Zastavěná plocha není zrovna malá, jedno patro je cca 800 m² a my máme pět pater. Stavíme jej, co se týká vytápění, jako polopasivní objekt. Dokonce počítáme i s tím, že člověk vyzáruje zhruba 100 W. Takže když budeme mít ve třídě 10–15 dětí, je to jako kilowatové topné těleso. Takže s humorem říkáme, že neplatí, že dětmi se nedá topit.

?? Pravidelné brigády z Čech? Trochu z ruky...

Brigádníci z Čech staví kostel v bulharské Staré Zagoře

Vizualizace budoucího kostela Panny Marie Pomocnice

To je pro nás obrovská pomoc. Od samého počátku stavby přijede několikrát do roka parta deseti chlapů v České republice a týden intenzivně pracují na stavbě. Jejich práce má však i další přidanou hodnotu. Naučí totiž konkrétní stavební postupy zdejší lidi. Začali třeba s omítkou a fasádou, a když po týdnu odjeli, místní podle jejich vzoru doomítli zbytek stavby.

77 A jak bude žít komunita bratří?

V komunitě budeme mít část vyhrazenou pro spolubratry. Člověk dnes stále více potřebuje mít svůj prostor ke ztišení, zvlášť pokud se pohybuje neustále mezi lidmi. Každý bratr bude mít svůj pokoj a společné pak ostatní prostory jako kaple, jídelna, rekreační místnost.

77 Komu bude zasvěcen kostel?

Panně Marii, Pomocnici křesťanů. Podle baziliky, kterou postavil Don Bosco v italském Turíně. Marko Rupnik, pracující v Římě a který je žákem kardinála Tomáše Špidlíka, bude dělat na vnitřní stěny pravooslavné mozaiky, celkově asi na 200 m².

77 Jak vypadá v Bulharsku romská bohoslužba?

Stará Zagora patří sice pod řeckokatolickou diecézi, ale protože je to šesté největší město Bulharska, má hodně římských katolíků, nějak jsme to střídali a snažili se kombinovat. Od loňského roku máme zhudebněnou řeckokatolickou mši, do které jsme zapojili i písně s kytarou. Příkladem jsme si vzali od řeckokatolické komunity v Čičavě na Slovensku. Takže se snažíme tento model aplikovat v Bulharsku, protože náš biskup je tomu otevřený.

Takto tedy východní mše v neděli trvá asi 75 minut. Co se týká romských tradic, tak ty nějak vymizely, protože i ženy chodí v neděli do kostela ustrojeny zcela běžně, nenápadně.

77 Jak vnímá Rom víru, Boha?

Bohu Otcí často říkají „tatko“. Vztah tam je. Kristus je pro ně Syn Boží. Ale Panna Maria je pro ně problém. Většina Romů, kteří k nám chodí, totiž pochází z evangelikálního prostředí, kde v 90. letech byla úspěšná mise amerických kazatelů v „halleluja“ stylu. V současné době tam stále působí asi dvacet místních pastorů tohoto směru. A Panna Maria je pro ně tabu. Lidé sice nemají problém si vzít u nás obrázek Panny Marie, ale když to zjistí jejich pastor, zakáže jim to. Musíme vysvětlovat, že se k Panně Marii nemodlíme jako k Bohu,

První romský církevní sňatek na salesiánské misi

Bulharskou misi navštívil i diecézní biskup Jan Vokál

Řeholní komunita salesiánů v Bulharsku

ale že je jen prostředníci, vedoucí nás ke Kristu. Ti pastoři často nemají vzdělání, nestudovali teologii. A sami mezi sebou se hádají, vlastně jsou svým způsobem sami sobě konkurenty. Z vnějšího pohledu to vypadá, že každý ten pastor má kolem sebe malou skupinku přívrženců. Romové mezi těmi církvemi migrují a my jsme jednou z nich. I muslimové tam mají v poslední letech misionáře. A Rom jde i k nim. Zkrátka, kdo je osloví, jdou se za ním podívat. A když s nimi někdo soustavně pracuje, jdou za ním. Samotní Bulhaři by se třeba na islám nedali, ale Romové klidně. Ve městě jsou i evangelické církve, se kterými máme dobré vztahy. V celém Bulharsku je většinově pravosláví. Žijeme vedle sebe, žádné velké kontakty neudržíme. Ukázalo se to ostatně i při letošní jarní papežské návštěvě Bulharska. Ten jejich nezájem byl až trapný. Ale papež František z toho vyšel moc dobře.

Prináší vaše misijní činnost v Bulharsku i něco pro vás těžkého, bolestného?

Možná to, že do dětí a mládeže investujeme čas a energii, vychováváme je a oni najednou zmizí do ciziny. Odjedou s rodiči, kteří jedou za prací, do Německa, Itálie a dalších zemí, a už se nevrátí. A pokud se vrátí, jsou velmi často už bez víry. Tohle přijmout není pro nás jednoduché. V tomto je budoucnost nestabilní. Místo toho, aby se ti, které jsme už vychovali a připravili na život, stali našimi pomocníky, začínáme stále znovu a znovu.

Povzbudilo vás naopak něco v poslední době?

Nedávno proběhnul pohřeb romské čtrnáctileté dívky, která si vzala život. Její rodiče, ač to pro ně bylo velmi těžké, přijali tuto skutečnost ve světle víry a věříme, že je děvče v nebi a přimlouvá se za nás. Rodiče ji totiž nechali, ještě než zemřela pokřtít.

Vzešlo v Bulharsku díky vaší letité misijní práci už i nějaké povolání ke kněžství nebo k zasvěcenému životu?

Ani mezi Bulhary, ani mezi Romy se nám ještě nepodařilo probudit povolání. V Bulharsku působí sedm mužských řádů a za těch 25 let mají dohromady jen tři řeholní povolání... Proto většina řeholníků v Bulharsku jsou misionáři.

Vidíte nějakou naději pro Bulharsko?

Věříme, že naše práce v budoucí škole ponese ovoce. Není jednoduché si uchovat katolickou víru v té velké romské komunitě. Doufáme, že absolventi naší školy se stanou kvasem, který začne proměňovat život Romů v Bulharsku. Několik kluků už prošlo v Kazanlaku našimi kurzy a žijí nyní v takové komunitě. Učíme Romy, aby žili víru i bez našich impulzů, protože my s nimi stále být nemůžeme. Takže v některých rodinách už podporu máme a snad se blýská na lepší časy.

Pokřtění a poslání

„Zvu každého křesťana na jakémkoli místě a v jakékoli situaci k tomu, aby se hned dnes navrátil ke svému osobnímu setkání s Ježíšem Kristem, nebo alespoň aby učinil rozhodnutí, že se s ním chce setkat a že ho bude každý den bez ustání hledat. Nikdo nemá sebemenší důvod myslet si, že se ho toto pozvání netýká, protože, z radosti, kterou dává Bůh, není nikdo vyloučen. ‘Kdo riskuje, nebude Pánem zklamán, a kdo učiní malý krůček směrem k Ježíši, objeví, že On už na jeho příchod čekal s otevřenou náručí. Toto je chvíle, kdy je třeba říci Ježíši Kristu: ‘Pane, nechával jsem se oklamávat, tisícero způsoby jsem unikl před tvou láskou, ale nyní jsem znovu zde, abych obnovil svoji smlouvu s tebou.

Potřebuji tě. Vysvoboď mne znovu, Pane, přijmi mne opět do své Vykupitelské náruče. ‘Moc nám prospěje vrátit se k němu, poté co jsme se ztratili!’“ apeluje papež František ve své exhortaci Evangelii Gaudium.

Také naše Královéhradecká diecéze se připravovala na výzvu papeže Františka. Jednotlivá centra diecézního pastoračního střediska připravovala během roku diecézany na Mimořádný misijní měsíc říjen 2019.

Centrum pro rodinu

Vyhlášení Mimořádného misijního měsíce října papežem Františkem a výzva k celoroční přípravě na tento měsíc do jisté míry koresponduje s tím, co na Centru pro rodinu v současné době takzvané žijeme. Naši prioritou je povzbuzovat manžele a rodiny k hlubšímu prožívání víry a vztahu s Kristem, v němž můžeme skutečně zakoušet Boží lásku. Tato zkušenost v nás pak probouzí touhu toto své vnitřní bohatství sdílet s ostatními, neboť jak píše papež František ve své exhortaci Evangelii Gaudium: „Každý křesťan je misionářem, nakolik se setkal s Boží láskou v Ježíši Kristu“ (EG 120).

Mluvíme-li tedy o misiích, výzvě papeže Františka rozumíme tak, že jsme každý z nás povoláni k tomu, abychom přinášeli Krista do svého okolí – do našich rodin, do našich obcí, společenství, na naše pracoviště... Abychom však toto poslání mohli naplňovat, musíme nejprve sami Krista do našich srdcí přijmout, protože nemůžeme dostatečně věrohodně svědčit o něčem, co sami neprožíváme. Výzvu papeže Františka tedy vnímáme ve dvou rovinách: jsme povoláni hlásat Krista (misie), čemuž musí předcházet obnova vztahu s Ním.

Aktivita Centra pro rodinu (a to nejen v tomto roce) směřují k oběma těmto

Naši prioritou je povzbuzovat manžele a rodiny k hlubšímu prožívání víry a vztahu s Kristem

rovinám. Chceme vytvářet prostor, ve kterém by účastníci našich akcí měli možnost více se zamyslet nad svým vztahem k Bohu či v prožívání své víry „zajet“ na větší hlubinu.

K tomu slouží zejména **duchovní obnovy**, které jsme v průběhu roku nabízeli a nabízíme, a to pro různé cílové skupiny (manželé, mladí manželé, rozvedení). V akcích pro manžele a rodiny vnímáme jako důležité nabídnout prostor, ve

kterém by si účastníci uvědomili, že jejich víra není soukromou záležitostí, ale že Kristus je přítomen v samotném jejich středu.

Také v **přípravách snoubenců na manželství** neopomíjíme zdůrazňovat, že Bůh chce být součástí jejich vztahu. V církvi je často zmiňován pojem „domácí církve“, který chce ukázat rodinu jako místo, ve kterém přebývá Bůh. Taková rodina pak také může o Bohu svědčit svému okolí. A zde se dostáváme k druhé rovině papežovy výzvy, totiž k misiím.

V rámci přípravy na Mimořádný misijní měsíc říjen jsme ve spolupráci s Katechetickým a pedagogickým centrem v září tohoto roku uspořádali **víkend pro rodiny**, který nesl název „Každý jsme povoláni hlásat Krista“. Program víkendového setkání byl koncipován tak, aby odrážel skutečnost, že jako jednotlivci i jako rodina máme jedinečné poslání svědčit světu o Boží lásce. Nemusíme dělat velké činy, nemusíme se bát, že neumíme to či ono. Jsme povoláni takoví, jací jsme, a s tím, co máme. A jsme také povoláni vytvářet onu „domácí církev“, a tím se jako rodina stávat misionáři pro své okolí.

Kristýna Zemánková

Centrum pro seniory

Současná společnost někdy pohlíží na seniory jako na lidi neužitečné nebo jako na obtížné břemeno. Tento

pohled je ovšem zcela mylný. Ačkoli jsou se stářím často viditelně spojeny aspekty křehkosti, závislosti a nezáliba i určitého lpění na minulosti, je starší generace pro dnešní společnost přínosem především díky své moudrosti a zkušenosti života.

Posynodní apoštolský list *Christifideles laici* starší lidi vybízí „aby pokračovali ve svém misijním a apoštolském poslání. Jeho plnění je v tomto věku nejen možné a závazné, ale právě v tomto věku nabývá specifického a zvláštního charakteru“ (*Christifideles laici* 48). Podle tohoto dokumentu je rostoucí počet starých lidí v různých zemích světa i jejich dřívější odchod ze zaměstnání výzvou k apoštolské činnosti.

Nejdůležitějším společenstvím, v němž starý člověk uplatňuje svoje poslání, je rodina. Zvláště cennou úlohou staršího člověka svědčit o minulosti a učit mladou generaci moudrosti, aby se neopakovaly stejné chyby z minulosti, jak upozorňuje

Ředitel PMD v ČR Leoš Halbrštát předává dar papeži Františkovi

Zvláště cennou úlohou staršího člověka je svědčit o minulosti

papež František (viz *Evangelii gaudium* 108). Senioři však plní své důležité poslání taky v církevním společenství, a to prostřednictvím mnoha různých aktivit, při nichž se podílí na činné Kristově lásce jako ti, kdo sami pastorují. Aktivní zapojení seniorů však nespočívá pouze v úsilí oslovovat lidi věřící, jejich úlohou je rovněž misionářská horlivost vůči lidem bez vyznání (srov. *Christifideles laici* 27).

Další významnou úlohou je **aktivita ducha** u lidí, kteří již fyzické síly postrádají. Ani nemocní staří lidé totiž nejsou jen pasivními příjemci pastorační péče, ale mohou se v mnoha případech stát aktivními subjekty pastorační, do níž zapojují právě především „aktivitu ducha“.

Hlavní akcí pro seniory v královéhradecké diecézi a zároveň určité vyvrcholení všech aktivit pořádaných v tomto roce, je **diecézní setkání seniorů**, které nese téma „Papež František“ a bude pochopitelně spjaté rovněž s misijními tématy.

Konkrétně půjde o následující témata: Papež a diplomacie, František – apoštol

21. století a Jak pomáhají Papežská misijní díla s papežem Františkem.

Zmíněné besedy povedou bývalý velvyslanec ČR ve Vatikánu Pavel Vošalík, teolog a historik Tomáš Petráček a ředitel Papežských misijních děl manželé Bronislava Halbrštátová a Leoš Halbrštát. Součástí programu bude i benefiční vystoupení Zuzany Bubílkové a Nathaniela Filipa s názvem Šansony a BUBU fóry, jehož výtěžek podpoří projekty Papežských misijních děl. V neposlední řadě se pak senioři setkají s diecézním biskupem Janem Vokálem během slavnostní bohoslužby a také se budou modlit za papeže Františka.

Součástí příprav na misijní měsíc bylo například **putování seniorů s biskupem Josefem Kajnekem** do Rumunska a Moldavska, kde se setkali s místním moldavským biskupem Antonem Coșou, tematické duchovní modlitby, pravidelné modlitby za český národ a mír ve světě nebo seminář o dobrovolnictví.

(Krátce

Diecezní centrum pro mládež

Na dubnovém **diecézním setkání** jsme mládež informovali o snaze a touze papeže Františka probudit a posílit misijní poslání mezi všemi lidmi na světě. Nabídli jsme mladým lidem půlroční přípravu, která jim má ukázat, že každý člověk je misionářem v místě, kde právě žije. Každý z šesti měsíců je zaměřen na jedno téma. Například na měsíc červenec připadlo téma misii přítomností. Úkolem každého mladého člověka bylo navštívit někoho, koho už dlouhou neviděl nebo komu by jeho návštěva udělala radost. K celé této přípravě jsme vypracovali krátkou brožurku. K jednotlivým tématům napsali zamyšlení kněží naší diecéze (<https://deceem.signaly.cz/rubrika/k-zamysleni>).

Naše úsilí vyvrcholí od pátku 25. do pondělí 28. 10. na **diecézním centru života mládeže Vesmír** akcí MMMŘ 2019, kam jsou všichni mladí srdečně zváni. S sebou lze přivést nějaké pomůcky každodenního života, jako jsou hygienické a kancelářské potřeby, které budou poslány dětem do Angoly. Zaměříme se také na evangelizaci a pomoc potřebným v našem okolí, pokusíme se o diskusi nad otázkami, které mladé lidi zajímají a na které hledají odpovědi. Pozvání na tuto akci přijala mimo jiné Anička Ambrozková, která pracovala rok jako dobrovolník v angolské Luandě.

Doufáme, že si mladí odnesou myšlenku, že misie se týká nejen lidí v Africe a dalších zemích tzv. třetího světa, ale že pomoc potřebují i lidé v Evropě, lidé v České republice, lidé v naší obci, dokonce i naši příbuzní. Proto mějme otevřené oči a hlavně otevřená srdce k potřebám ostatních lidí. Řídme se láskou.

Mirka Lacinová)

(Děti si mohly netradičním způsobem vyzkoušet, jak lze vydávat svědectví o Kristu.

Katechetické a pedagogické centrum

Misijnímu měsíci říjnu jsme na Katechetickém a pedagogickém centru věnovali celoroční přípravu, kdy jsme téma misii začlenili do většiny realizovaných aktivit. Východiskem a hlavní myšlenkou byla pro nás Exhortace papeže Františka *Evangelii Gaudium*, kde papež zdůrazňuje význam evangelizace jako povolání každého pokřtěného. Tudiž evangelizovat není jednorázovou záležitostí, ale celoživotním posláním. To

jste si kladli jako jeden z hlavních cílů.

Na začátku roku vznikly dvě **metodiky pro starší a mladší žáky** s tématem misii (zaměřili jsme se na sv. Pavla a sv. Anežku), které byly představeny spolu s exhortací papeže Františka *Evangelii Gaudium* na oblastních setkáních katechetů. Tyto materiály mohou katecheti využít v hodinách náboženství či při katechezi. Metodiky jsou rozděleny na čtyři části, a lze je tedy realizovat po celý měsíc říjen. Oba vzniklé materiály jsou zároveň koncipovány myšlenkově tak, aby jejich realizace neskončila spolu s měsícem říjnem, ale jejich poselství se rozvíjelo a bylo realizováno i nadále. Tématu misii jsme se věnovali i na **Diecézním setkání dětí**, kde jsme se snažili ukázat na to, že být misionářem neznamená pouze odjet do ciziny, ale že můžeme být misionáři ve svém vlastním okolí. Děti si mohly netradičním způsobem vyzkoušet, jak lze v dnešní době vydávat svědectví o Kristu. Ve spolupráci s Centrem pro rodinu jsme připravili misijní program pro rodiny s dětmi na **diecézní pouti** v Králíkách. Tématem bylo poselství biblického příběhu o Emauzských učednících. Další spoluprací je realizace **víkendové akce pro rodiny s dětmi** v Králíkách, která je pojatá jako příprava na mimořádný misijní měsíc říjen. V samotném měsíci říjnu proběhne **Diecézní setkání katechetů**, na kterém se tématu misii také budeme věnovat, a to nejen v hlavní dopolední přednášce, ale i v některých odpoledních workshopech.

Poslání evangelizovat rozvíjíme i v dalších aktivitách jako jsou nabídky programů s křesťanskou tematikou pro školy v rámci projektu Poselství křesťanských svátků, nabídky programů v kostele a koordinace Noci kostelů v Královéhradecké diecézi.

Jana Kobylíková)

Misijní neděle

Na základě ustanovení Kongregace pro evangelizaci národů a Stanov PMD se Misijní neděle slaví ve všech farnostech a diecézích různého ritu na celém světě. Peníze sesbírané na Světový den misí v každé diecézi, farnosti a institutu katolického světa, se všechny odevzdávají příslušné Národní kanceláři PMD a použijí se na hrazení projektů Papežského misijního díla šíření víry.

Dopis národního ředitele Papežských misijních děl k Misijní neděli

Milí přátelé misí,

příští neděli, jako každý rok, budeme slavit Misijní neděli. Ve všech kostelích na celém světě se budeme modlit za to, aby se evangelium šířilo do celého světa. Misijní neděle je svátkem celosvětového společenství, ve kterém si navzájem vyměňujeme dary duchovní i materiální. I v té nejchudší zemi Afriky se koná sbírka na misie, čehož jsem byl svědkem v tanzanské farnosti, kde lidé dávají, co mohou z toho mála, co mají do společného fondu, z kterého pak mohou o to víc čerpat. Misijní neděle je nejsilnější solidaritou celého světa. V ten den se víc jak miliarda lidí ve 160 zemích světa modlí za společné dílo evangelizace. Na řadě míst se věřící scházejí v předvečer Misijní neděle ke společným modlitbám. Naši biskupové vyzvali všechny farnosti, aby se do společného mostu modliteb za misie zapojili už v pátek 18. října večer. Děkuji všem, kteří se s námi spojí v modlitbě ať už v kostelích, či aspoň v rodinách.

Letošní rok je výjimečný také proto, že papež František vyhlásil pro celou církev Mimořádný misijní měsíc říjen 2019. Jedním z klíčových aspektů této události je oslavit stoleté výročí Apoštolského listu *Maximum Illud* papeže Benedikta XV., který dal nový podnět misijní práci při hlásání evangelia. Papež František si přeje znovu podnítit vědomí o významu křtu pro Boží lid ve vztahu k misiím církve. Pro tuto oslavu navrhl téma „Pokřtění a poslání: Kristova církev na misiích ve světě.“

Každý pokřtěný je poslaný hlásat evangelium, to znamená radost do celého světa. Ano, misie jsou v dalekých zemích Afriky,

Asie, Jižní a Střední Ameriky a Oceánie, ale svět, ve kterém žijeme je naše rodina, farnost, společenství, práce nebo škola. Svět je prostor, ve kterém působíme a vytváříme vztahy. Tento svět máme přetvářet naší životní vírou, radostí a nadšením. Ježíšova slova „*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium*“, jsou posláním pro všechny pokřtěné. To znamená žít tak, abychom v ostatních lidech vzbuzovali otázky: jak to, že je ten člověk tak dobrý, radostný nebo spravedlivý? To je cesta k Ježíši.

Dovolte mi, abych Vám upřímně poděkoval za modlitby a veškerou podporu papežských misí v loňském roce. Díky Vaší loňské štědrosti můžeme pomoci chudým lidem v šesti zemích tří kontinentů částkou necelých 15 milionů korun. Pomáháme tak v Ugandě, Zambii, Bangladéši, Indii, Srí Lance a Paraguay s pastoračními a edukačními projekty. Podporujeme katechisty, stavby a opravy kostelů a kaplí. Pomáháme lidem zlepšovat životní podmínky a podporou řeholních kongregací a diecézních organizací podáváme pomocnou ruku všem potřebným.

Papež František spojuje misie s radostí a připomíná, že když se dělíme s těmi nejpotřebnějšími, spatřujeme v nich Kristovu tvář. Vložme naše úsilí pod ochranu Panny Marie, která nás cestou misijní radosti bude ráda doprovázet.

Za Vaši letošní štědrost při misijní sbírce Vám děkuje a ze srdce Vám i Vaším blízkým žehná

jáhen Leoš Halbrštát, národní ředitel Papežských misijních děl v České republice)

(Krátce

Oslavy Misijní neděle

Misijní most modlitby

Naši biskupové v letošním roce vyzývají všechny farnosti, aby se do společného mostu modliteb za misie zapojili už v pátek 18. října večer, ideálně v 18 hodin. Děkuji všem, kteří se s námi spojí v modlitbě ať už v kostelích, či aspoň v rodinách.

Misijní materiály

K přípravě na slavení Misijní neděle v Mimořádném misijním měsíci říjnu Papežská misijní díla vydala **Misijní úvahy** – Malá zamyšlení na každý den, **Příručku Pokřtění a poslání, kartičky s modlitbou k MMMŘ, Misijní zpravodaj** s přílohou a pro děti **Misijní kalendář**. Všechny materiály lze objednat v Národní kanceláři PMD a u diecézních ředitelů.

Věřící mohou organizovat tradiční aktivity PMD – Misijní jarmark, Misijní koláč, Misijní štrúdlování a zpestřit liturgii misijními prvky, výzdobou, misijním průvodem, zpěvem misijních písní...

Za jakoukoliv podporu misí upřímně děkujeme a těšíme se na zprávy o Vašich misijních aktivitách!

Více informací: Papežská misijní díla, Na Kropáčce 30/1, 500 03 Hradec Králové, tel: 604 838 882, číslo účtu: 72540444/2700, pmd@missio.cz, www.missio.cz.

Poselství Svatého otce Františka k 93. Světovému dni misií 20. října 2019

Pokřtění a poslaní: Kristova církev na misií ve světě

Milé sestry,
milí bratři,

požádal jsem celou církev, aby se v měsíci říjnu 2019, kdy si připomeneme sté výročí vydání Apoštolského listu Maximum illud papeže Benedikta XV.

(30. listopad 1919), věnovala mimořádnou pozornost misiím. Prorocká a prozíravá výzva k apoštolátu tohoto dokumentu potvrdila, jak je důležité, abychom dnes obnovili církevní misijní úsilí a zlepšili poslaní církve hlásat a přinášet světu spásu zmrtvýchvstalého Ježíše Krista.

Motto tohoto poselství, stejně jako téma misijního měsíce října, zní: Pokřtění a poslaní: Kristova církev na misií ve světě. Slavení tohoto měsíce nám pomůže především znovu objevit misijní rozměr naší víry v Ježíše Krista, kterou jsme zdarma obdrželi při křtu. Jsme Božími dětmi, a to není nikdy záležitost individuální, ale vždy církevní. Ze společenství s Bohem – Otcem, Synem a Duchem Svatým – se rodí nový život s ostatními bratry a sestrami. Božský život není nějaký produkt, který máme prodávat, nejsme proselyt; je bohatstvím, které je třeba rozdávat, šířit, hlásat: to je smysl misie. Tento dar jsme dostali zadarmo a zadarmo se o něj dělíme (srov. Mt 10, 8), aniž bychom kohokoli vylučovali. Bůh chce, aby skrze církev, všeobecnou svátost spásy, došli všichni lidé spásy v poznání jeho pravdy a milosrdenství (srov. 1. Tim 2,4; 3,15 II. vatikánský koncil, dogmatická konstituce Lumen gentium, 48).

Církev je ve světě na misií: víra v Ježíše Krista dává správný rozměr všem skutečnostem a ukazuje nám svět Boží optikou a Božím srdcem. Naděje nám otevírá věčné horizonty božského života, na

kterém máme skutečně účast. Dobročinná láska, kterou můžeme zakoušet ve svátostech a v bratrské náklonnosti, nás pobízí, abychom šli až do končin země (srov. Mi 5,3; Mt 28,19; Sk 1,8; Řím 10,18). Církev, vycházející až do nejzazších končin, vyžaduje stálé a trvalé misijní obrácení. Je mnoho svatých, mnoho věřících mužů a žen, kteří dosvědčují a ukazují, že lze být zcela otevření, milosrdní a druhým blízcí a odpovídat tak na neodbytný podnět lásky. Její vlastností je totiž dar, oběť a nezištnost (srov. 2 Kor 5,14-21). Ten, kdo hlásá Boha, buď člověkem Božím (srov. Apoštolský list Maximum illud).

Toto poslaní se nás dotýká v první osobě: já jsem stále misií, ty jsi stále misií, každý pokřtěný je misií. Kdo miluje, dává se do pohybu, je pobádán, aby vycházel ze sebe, je přitahován a přitahuje, daruje se druhému a navazuje životodárné vztahy. Pro Boží lásku není nikdo neužitečný či bezvýznamný. Každý z nás jako plod Boží lásky je ve světě misií. I kdyby moje matka a můj otec zradili lásku lži, nenávisť a nevěrnost, Bůh se nikdy nevzdá daru života a každého svého syna od počátku volá k božskému a věčnému životu (srov. Ef 1,3-6).

Ve křtu dostáváme život, který nám dává víru v Ježíše Krista, vítěze nad hříchem a nad smrtí. Utváří nás k Božímu obrazu a Boží podobě a včleňuje nás do Kristova těla, kterým je církev. Křest je tedy skutečně nezbytný pro spásu, protože nám zajišťuje, že v Otcově domě jsme vždy a všude syny a dcerami, nikoli sirotky, cizinci nebo otroky. To, co v křesťanovi utváří svátosti, jejichž naplněním je Eucharistie, je povolání a úděl každého člověka v očekávání obrácení a spásy. Křest je totiž naplněním příslibu božského daru, který vytváří z lidského tvora syna

v Synu. Jsme dětmi vlastních rodičů, ale ve křtu je nám dáno původní otcovství a pravé mateřství; pro koho není církev matkou, pro toho nemůže být Bůh Otcem (srov. Sv. Cyprián L'unità della Chiesa, 4).

Naše misie má své kořeny v Božím otcovství a v církevním mateřství, protože ve křtu je obsaženo Ježíšovo velikonoční poslaní: jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás, plné Ducha Svatého, pro usmíření světa (srov. Jan 20, 19-23; Mt 28, 16). Křesťan je poslán, aby nikdo nebyl vynechán ze zvěsti o tom, že byl přijat za Božího syna. Je třeba ho ujistit o osobní důstojnosti a niterné hodnotě života od jeho početí až do jeho přirozené smrti. Pokud se rozmáhající sekularismus v našem životě stane aktivním a společenským odmítáním otcovského Božího díla, bude tak bráněno jakékoli skutečné podobě bratrství všech lidí, které se odráží ve vzájemné účtě mezi lidmi. Bez Boha Ježíše Krista se každá odlišnost redukuje na děsivou hrozbu, znemožňující jakékoli bratrské přijetí a plodnou jednotu lidského rodu.

Všeobecné určení spásy, kterou Bůh v Ježíši Kristu nabízí, vedla Benedikta XV. k tomu, aby požadoval překonání jakékoli nacionalistické a egocentrické uzavřenosti, jakéhokoli šíření evangelia kolonizační mocí s ekonomickými a vojenskými zájmy. Papež ve svém apoštolském listu Maximum illud připomíná, že božská univerzálnost církevní misie požaduje, abychom vyšli z exkluzivní příslušnosti ke své vlasti a svému etniku. Pokud má být kultura a komunita otevřená vůči poselství spásy Ježíše Krista, pak je třeba překonat každou nepatřičnou etnickou a církevní introverzi. V církvi je i dnes zapotřebí mužů a žen, kteří v milosti svého křtu velkodušně odpovědí na

povolání vyjít ze svého domu, ze své rodiny, ze své vlasti, ze své rodné řeči, ze své místní církve. Jsou vysláni k lidem do světa neproměnného svátostmi Ježíše Krista a jeho církve. Když zvěstují Boží slovo, svědčí o evangeliu a slaví liturgii, vyzývají k obrácení, křtí a předávají křesťanskou spásu, přičemž respektují osobní svobodu každého člověka a vedou dialog s kulturou a náboženstvím národa, do kterého jsou vysláni. V církvi stále nezbytná *Missio ad gentes* přispívá zásadním způsobem k trvalému procesu obrácení všech křesťanů. Víra v Ježíšovo zmrtvýchvstání, církevní poslání obdržené ve křtu, zeměpisné i kulturní vyjití ze sebe a ze svého domu, odpuštění hříchů a osvobození od osobního a společenského zla – to vše vyžaduje misii sahající do nejzazších koutů světa.

Prozřetelná časová souhra s konáním mimořádné synody o církvi v Amazonii mě vede k tomu, abych zdůraznil, že poslání, které nám Ježíš skrze svého Ducha svěřil, je i pro tyto země a pro jejich obyvatele stále aktuální a naléhavé. Nové Letnice otevírají dokořán brány církve, aby žádná kultura nezůstala uzavřená do sebe a žádný národ nebyl izolovaný, ale otevřený všeobecnému společenství víry. Nikdo ať nezůstane uzavřen do svého já, do sebestřednosti v rámci své etnické a náboženské příslušnosti. Ježíšovo tajemství smrti a zmrtvýchvstání boří malicherná omezení světů, náboženství a kultur a volá je, aby se rozvíjely v úctě k důstojnosti mužů a žen, ke stále plnějšímu obrácení k Pravdě zmrtvýchvstalého Pána, který daruje všem opravdový život.

V této souvislosti se nabízejí slova papeže Benedikta XVI. na zahájení našeho setkání latinskoamerických biskupů v Aparecidě v Brazílii v roce 2007. Ocituji zde jeho slova, která беру za svá: „*Co přineslo přijetí víry latinskoamerickým zemím a Karibským ostrovům? Přineslo jim poznání a přijetí Krista, neznámého Boha, kterého jejich předkové, aniž by si toho byli vědomi, hledali ve svých bohatých náboženských tradicích. Kristus je Spasitel, po kterém v tichosti toužili. Skrze křestní vodu obdrželi božský*

život, kterým byli přijati za Boží syny. Přijali také Ducha Svatého, který zúrodnil jejich kulturu, očistil ji a dal vzkřít četným zárodkům a semenům vloženým vtěleným Slovem, nasměroval je na cestu evangelia. (...) Boží Slovo, které se stalo v Ježíši Kristu člověkem, se stalo i dějinami a kulturou. Utopická myšlenka probudit předkolumbovská náboženství a oddělit je od Krista a všeobecné církve by neznamenal pokrok, nýbrž úpadek. V podstatě by šlo o regresi k historickému okamžiku zakotvenému v minulosti“ (Proslov k zahajovacímu shromáždění, 13. května 2007: *Insegnamenti* III, 1 (2007), 855–856.

Svěřme misijní poslání církve Panně Marii, naší Matce. Ona, spojená se svým Synem již od počátku vtělení, se vydává na cestu, aby se stala součástí Ježíšova poslání, které se u paty kříže stává i jejím posláním: jako Matka církve bude skrze Ducha a víru dávat život novým synům.

Na závěr bych se rád krátce zmínil o organizaci Papežská misijní díla, o které hovoří již dokument *Maximum illud* jako o misijním nástroji. Papežská misijní díla svou službou všeobecné církvi utvářejí celosvětovou síť, která skrze modlitbu, misijního ducha a lásku křesťanů rozesetých po celém světě podpírá papeže v jeho misijním úsilí. Jejich dary pomáhají papeži v evangelizaci partikulárních církví (Papežské misijní dílo šíření víry), ve formaci místního kléru (Papežské misijní dílo svatého Petra apoštola), v utváření misijního povědomí dětí na celém světě (Papežské misijní dílo dětí) a v misijní formaci křesťanské víry (Papežská misijní unie). Znovu vyslovuji svou podporu těmto dílům s přáním, aby mimořádný misijní měsíc říjen 2019 přispěl k obnově jejich misijní služby mému úřadu.

Z celého srdce uděluji své požehnání misionářům, misionářkám a všem, kdo jsou skrze křest kdekoli na světě zapojeni do misijního poslání církve.

Vatikán 9. června 2019, slavnost Seslání Ducha Svatého

František)

(Pozvánka

Cyklus besed Minulost a přítomnost českých šlechtických rodů na podzim pokračuje

Po úspěšném jarně-letním začátku besed s genealogem šlechty PhDr. Martinem Petiškou, hrabětem Děpoldem Czerninem a princeznou Janou Croy, Vás Biskupská knihovna spolu s Českou křesťanskou akademií zvou na další besedy v Novém Adalbertinu:

■ **18. října**
hrabě František Kinský
starosta Kostelce nad Orlicí.

■ **15. listopadu**
baronka Jana Germenisová

rozená Hildprandtovou z Ottenhausenu, majitelka zámku Blatná, která dětství a mládí prožila u dvora habešského (etiopského) císaře Haileho Selassieho (jenž je mj. znám z románu Bohumila Hrabala *Obsluhoval jsem anglického krále*, který v roce 2006 zfilmoval Jiří Menzel s Tonyou Graves v roli císaře).

■ **12. prosince**
Petr Dujka z rodu hrabat
Bubnů z Litic

ze zámku Doudleby nad Orlicí, který je kromě jiného vnukem ministra Mikuláše Bubny, jednoho z nejbližších spolupracovníků protektorátního premiéra a zároveň hlavy českého odboje, generála Aloise Eliáše, bude našim posledním letošním hostem.

Všechny výše uvedené besedy z tohoto cyklu začínají vždy v 18 hodin v sále Balbínka v Novém Adalbertinu.

Misijní most modlitby

Misijní most modlitby je aktivitou Papežských misijních děl spojenou s oslavou Světového dne misí – Misijní nedělí. Naši biskupové zvou věřící v letošním roce k této aktivitě již **v pátek 18. 10. 2019** večer, ideálně v 18 hodin.

77 Kdo a jak může modlitební most vytvořit a zorganizovat?

Misijní most modlitby mohou připravit jednotlivci, rodiny, Misijní klubka, společenství i celé farnosti prostřednictvím společné modlitby na misijní úmysl ve výše uvedený čas.

77 Jaká modlitba je vhodná?

Na tento úmysl můžeme věnovat modlitbu růžence nebo jakoukoliv jinou modlitbu za misie, stejně tak své utrpení, skutky lásky nebo čas osobní modlitby. Radost ze spojení s Bohem tak předáme do mnoha potřebných míst světa. Také papež František vybízí celý svět k modlitbě za misie.

77 Za co se modlit?

Ve svých modlitbách myslíme na misionáře, pronásledované, chudé, trpící, opuštěné, zneužívané, nemocné, hladové, strádající nedostatkem lásky..., zahrnout můžeme také prosby za šíření evangelia po celém světě či za dar víry.

77 Jak se na setkání připravit?

K těmto chvílím lze využít svíce vyrobené a požehnané pro tuto příležitost. K hlubšímu prožití společných modliteb mohou pomoci misijní materiály a symboly, které nám připomínají důležitost misí a propojení se všemi potřebnými na celém světě. Více si díky tomu uvědomíme, že misie bez modlitby nemohou existovat.

77 Čím páteční modlitební večer před Misijní nedělí naplnit?

Při vytváření náplně setkání v rámci misijního modlitebního mostu se můžete inspirovat třeba těmito nápady:

- modlitba při tlumeném světle nebo při světle svíček
- zapálení svíčky při každém desátku růžence
- zpěv písní s mariánskou nebo misijní tematikou
- přinášení květin
- výroba vlastního růžence, postavení MOSTu (Modlitba, Oběť, Služba, Tvůrčivost)
- promítání videa k Misijní neděli
- promítání klipu k Mimořádnému misijnímu měsíci říjnu 2019
- promítání videa Vatikánské kongregace pro evangelizaci nebo misijního filmu či uspořádání přednášky
- vlastní misijní svědectví

77 Čím je Misijní most modlitby možné obohatit?

Noční/víkendovou hrou – pokud pracujete s aktivní skupinkou dětí a chcete pro ně vytvořit atraktivní modlitební setkání, můžete Misijní most modlitby komponovat do celodenní, večerní nebo víkendové hry, jejímž vyvrcholením bude nedělní mše svatá. Během hry mohou

hledat indicie k objevení misijního pokladu, anebo jim v málo osvětleném kostele poschovávejte úryvky modlitby, z nichž mají sestavit celou verzi, kterou se nakonec společně pomodlí.

Misijní činnost každého křesťana je odpovědí na trvalý Ježíšův příkaz: „*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu.*“ (Mk 16,15) 30. listopadu 2019 uběhne 100 let od vydání apoštolského listu Maximum illud, kterým chtěl dát tehdejší papež Benedikt XV. po zničujícím světovém konfliktu nový impuls misijnímu úkolu hlásat evangelium. V listu zdůrazňuje, že jediným motivem misijní činnosti má být poselství a láska Pána Ježíše, šíření svatosti vlastního života a dobrými skutky. Papež František klade opět důraz na tento úkol, který byl církvi svěřen, a proto si přeje, aby se v celém světě slavil říjen 2019 jako Mimořádný misijní měsíc.

Více informací

www.missio.cz/mimoradny-misijni-rijen-2019/

Jak dnes mluvit o Bohu

Nejenom pro dlouhé podzimní večery vřele doporučuji k četbě knihu **Fabrice Hadjadj: Jak dnes mluvit o Bohu**, která skvělým způsobem dává reflexi k našim snahám hlásat evangelium. Je příznačné, že uvedená kniha má podtitul **Evangelizační anti-pomůcka**. Zkusme se jí nechat aspoň trochu inspirovat:

F. H. říká: „Veškeré vaše úvahy musejí být ve znamení následujícího podvojného tvrzení: O Bohu nevyhovitelném nemůžeme mluvit a zároveň o něm nemůžeme mlčet.“

Vlastně si musíme přiznat, že **zvěstovat druhému Boha je prakticky nemožné** – jak pojmut do slov a souvětí Stvořitele Mléčné dráhy, neprobádatelné Tajemství, Někoho, kdo zná naši minulost i budoucnost? Kdo nás miluje víc a dříve, než jsme existovali? Bude to jen směšné koktání, dětské žvatlání o někom, koho vlastně neznáme... Na straně druhé je jasný Ježíšův odkaz, abychom hlásali evangelium všemu stvoření. Co s tím? Je třeba obojí spojit dohromady, hlásat, ale v pokoře.

A pak **nejde o hlásání Boha na úkor stvoření** – naopak s láskou ke stvoření.

F. H.: „*Bůh od nás očekává ohlas, to znamená, abychom stejně jako jeho milovali i jeho tvory ... Takže obrátit se k Bohu, znamená obracet se co nejniterněji ke stvořeným věcem a přiklonit se pravdivě ke stvořeným věcem, znamená přiklonit se ke Stvořiteli, který si je od věčnosti vyvolil, a postavil nám je do cesty ... vždyť oceán si nekonkuruje s rybami – čím je rozlehlejší, tím více se jich tam hemží...*“

Někdy si mylně můžeme myslet, že v evangelizaci záleží na **dobrém marketingu nebo na šikovné reklamě**:

F. H. k tomu říká dost jadrně: „*Je pravda, že pokud začneme sami vyměňovat hostii za třípatrové hamburgery, pokud uděláme ze mše velkolepé fascinující představení,*

pokud začneme mluvit tónem dětí tohoto světa a z řádu bratří kazatelů uděláme reklamní agenturu, co se pak stane? Budeme za/ujímat místo osvobození, hypnotizovat místo probouzení, nezískáme bratry, ale klientelu, ne Boží syny, ale abonenty.“

Ve snaze šířit Boží království **nejde o triumf a dobývání, ale o obrácení**, konverzi našeho srdce i pohledu.

F. H.: „*A pokud jde o křesťana, sv. Pavel říká, že pokud neevangelizuje, k zavržení míří on sám, a ne pohan, kterému káže. Používá přímo slov běda mně ... co by to mělo znamenat jiného, než že křesťanské já je se zvěstováním tajemství niterně spjato? Cílem není nic menšího, než být sám sebou. Otázka tedy zní být a ne dělat. Nejde o to dělat evangelizaci, ale být opravdu křesťanem a evangelizace přijde s nádavkem, díky způsobu života a ne díky nějaké prodejní technice.“*

Evropu zasáhla sekularizace – člověk netouží po ničem duchovním, jakýsi rádobý-ráj buduje a prožívá už v tomto světě. Ovšem všelijaké krize – politické,

hospodářské, ekologické i další ukazují, že ráj na zemi nikdy nebude a už vůbec ne bez Boha ... Myslím, že všichni podvědomě nebo někteří i vědomě touží po naději, jak se z toho dostat ven.

Naděje, kterou Kristus nabízí, tkví už v tom, že tu nejde o spásu nějakého ideálního ctnostného člověka, ale naprosto obyčejného a průměrného, který se chová všelijak, ale ve všech svých morálních pádech se snaží znovu povstat. A pokud jde o hlasatele, tak to není teolog nebo filosof, který má dokonale připravenou přednášku, ale o svědka.

F. H.: „*Svědék velké události ztratí veškerou výřečnost, bude breptat, anebo ani nebude schopen dát dohromady souvislou větu. Ovšem tato jeho neschopnost je důkazem jeho upřímnosti. Kdyby bezchybně řečnil, s odstupem a školeně, ta dokonalost by měla opačný účinek – nijak by neodrážela prožitý otřes té události a mohla by vést k domněnce, že si ji geniálně vymyslel.“*

Jsme posláni do tohoto světa a této doby, spouště věcem nerozumíme, spoustu věcí neumíme, ale pokud jsme zažili ve svém životě Krista, nenechávejme si ho pro sebe. Sice jsme hříšníci, ale vykoupení, tak **buďme svědky** ... a to stačí.

Kéž by o nás platila krásná slova Žalmu 83,7 – *Půjdou údolím žízně a zůstaví tam po sobě pramen ...*

Všem ze srdce žehná

Do La Sallety jezdí poutníci z celého světa, aby zde načerpali duchovní sílu, pomoc dobrovolníků je zde vždy potřebná

La Salleta čeká možná právě na vás

Chystáte se navštívit **mariánské poutní místo**, ale v Lurdech jste již byli? Přijměte pozvání na místo jednoho z nejdůležitějších mariánských zjevení, do francouzských Alp. V roce 1846 se dvěma pasáčkům, Maximovi a Melánii v obci La Salette, zjevila slzící Panna Marie s poselstvím lidstvu. Na místě zjevení byla postavena bazilika, kde žijí Misionáři Matky Boží z La Sallety.

Je to místo klidu, kam jezdí poutníci z celého světa, aby zde načerpali duchovní sílu. O jejich pohodlí se starají zaměstnanci, ale také nespočet dobrovolníků. Jedním z nich je také **Marcela Svatáková**, která jako učitelka letní prázdniny tráví coby dobrovolník právě v La Salette.

” Jak vaše dobrovolnictví začalo?

To bylo tak před patnácti lety na vysoké škole. Ráda jsem poslouchala vyprávění spolužačky, která jezdila na krátkodobé dobrovolnické workcampy. Jednou jsem si řekla, proč to také nezkusit a přihlásila se na svůj první dobrovolnický

projekt. Odjela jsem do Belfastu, kde jsme se během 14 dnů naučili opravovat staré šicí stroje Singer. Pracovali jsme pro organizaci, která tyto opravené stroje zasílá do Afriky, kde se mladé ženy na šicích strojích učí šít a tím si mohou začít vydělávat peníze a živit svoji rodinu. Během pobytu jsme se seznámili s příběhy žen,

ale i mužů, kteří si založili živnost a učí šít i ostatní zájemce ve své vesnici.

77 Pro další roky jste zvolila Francii.

Jeden můj student francouzštiny mi vyprávěl o kamarádce, která v La Salette byla. Zaujalo mě to a tak jsem kamarádce kontaktovala. Naštěstí mi odpověděla a já dostala kontakt na Piotra Raka, který vede dobrovolníky ve Francii. Pak to již mělo rychlý spád. Poslala jsem přihlášku a ani jsem se nenadála a už jsem stála před klášterem v La Salette.

77 Splnila se vaše očekávání?

Vždy, když jedete do neznáma, jste plni očekávání, trochu i strachu z neznámého, ale hlavně se těšíte na nové zážitky. U mě to nebylo jiné. Mé obavy ale byly liché. La Salette je úžasné, klidné místo. Lidé jsou velice přátelští, a pokud se vyskytl nějaký problém, vždy se vše vyřešilo. Měsíční pobyt utekl jako voda a při odjezdu jsem si řekla, že se na místo určitě vrátím. Poštěstilo se mi to hned následující léto.

77 V čem spočívá práce v La Salette?

Jde o dobrovolnickou práci, za ni dostáváte pouze ubytování a stravu. To je velice důležité si uvědomit, pokud někdo o dobrovolnictví uvažuje. Ale je to práce jako jakákoliv jiná, takže je třeba ji dělat poctivě – ať už se jedná o jakoukoliv práci. Poutníci sem přijíždí na den, dva, ale i na dva týdny. O jejich duši, ale také žaludek se starají nejen misionáři, zaměstnanci, ale také dobrovolníci. Někdo má na starosti kostel, někdo provází v muzeu, uklízí, vaří, prodává v obchodě se suvenýry.

77 Vaše služba spočívala v čem?

Měla jsem to štěstí, že hned poprvé jsem se ocitla v restauraci. Ráno se připravuje snídaně, v poledne a večer se vydává jídlo. Poté se musí restaurace umýt a připravit na další den. Je to fyzicky náročné, když musíte dát nahoru a dolů několikrát denně sto padesát židlí. Ale vždy jsme byli skvělá skupina, kde se zažije hodně legrace.

77 Jaký přínos má tahle vaše každoroční služba pro vás?

Pokaždé se seznámím se spoustou zajímavých lidí, dozvím se životní příběhy, poznávám však i sama sebe. Zjistíte, jestli jste schopni žít s jinými lidmi, naučíte se být sama sebou. Ale není to jen o práci, máme i volné chvíle jen pro sebe, každý den je několik možností, jak se zapojit do tamního duchovního života. Pro dobrovolníky se slouží mezinárodní mše. Pokud máme to štěstí, že se v La Salette nachází český kněz, slouží se mše v češtině.

77 Jak trávíte osobní volno?

Jelikož jsem jako dobrovolník v restauraci, kde jste neustále v kontaktu s poutníky, ráda trávím volno sama se sebou. Chodím na túry do hor, čtu knihy, nebo se zdokonaluji ve francouzštině.

77 V červenci jste byla letos již pošesté.

Je to zážitek, který se nedá popsat slovy, to se musí zažít. Setkávání s lidmi, zkušenosti, zážitky a v neposlední řadě pocit, že jste užiteční, že pomáháte dobré věci, to je nade vše.

77 Doporučujete dobrovolnictví každému?

Určitě. Ale začala bych krátkodobým projektem. Ne každý na to musí být připravený a znám případy, kdy to studenti po týdnu vzdali a jeli domů. Nebyli na to psychicky připraveni být měsíc s cizími lidmi, nemít ten komfort, který mají doma. Doporučuji prohledat databáze www.inexsda.cz, www.tamjdem.cz, www.dobrovolnik.cz, kde se najdou krátkodobé dobrovolnické pobyty, max. na 3 týdny. Před odjezdem je ale velice důležité si říct, proč chcete jet jako dobrovolník. Kdo chce jen zadarmo pobývat v zahraničí, ať se raději ani nehlásí. Dobrovolnictví je o pomoci druhému, o tom, že jste na daném místě přítomni nejen fyzicky, ale také psychicky. Měla by vás práce bavit a měli byste mít radost z toho, že pomáháte druhému. Samotný pobyt vás obohatí mnohem více, než si dokážete představit.

Pavel J. Sršeň)

(Knižní tipy

Karmelitánské nakladatelství

www.ikarmel.cz
Komenského 328, 509 01 Nová Paka
Velké nám. 36, 500 01 Hradec Král.
zasilky@kna.cz, tel. 384 420 295
www.kna.cz/prodejny

Neal Lozano

Pět klíčů modlitby za osvobození

Autor reflektuje, co se naučil během více než třiceti let modliteb za trpící, kteří potřebovali osvobození. Výjimečně dobrý a praktický průvodce ukazuje, jak přijímat pomoc i jak pomáhat lidem, kteří osvobození potřebují. 248 stran, brožovaná, 349 Kč

Pierre-Hervé Grosjean

Milovat doopravdy

Knížka chce napomoci mladým ve věku 15–22 let v jejich osobním růstu a připravit je na opravdovou lásku. Velmi ji ocení i dospělí, kteří chtějí svým dospívajícím dětem předat správnou a nezkreslenou představu o tom, co je to opravdová láska. 96 stran, brož., 189 Kč

Ⓜ Mariánské poutní místo mezi Svitavami a Moravskou Třebovou má pohnutou historii plnou zvratů

Znovuzrození Koclířova

Říjen bývá nazýván mariánským měsícem. A kam jinam na výlet než na **mariánské poutní místo**, jehož historie nebyla jednoduchá. Možná právě proto jsme zvolili sladký začátek našeho setkání s poutním místem Koclířov. Malou obec při silnici ze Svitav do Moravské Třebové navštíví ročně více než třicet tisíc poutníků.

„Mnozí z nich, stejně jako my, začínají v Klášterní cukrárně. Vynikajícím zákuskům ani široko daleko vyhlášeným koláčům prostě nejde odolat. Když jsme s Mons. Josefem Sochou do voňavého království dobrot zavítali, poprchávalo, a tak jsme se usadili uvnitř. Příjemné je ale i posezení na prostorném nádvoří. Velká pergola je v případě nepřízně počasí uzavíratelná a navíc vybavená krbem. Hřebečsko, tak se říká kopcovitému kraji kolem. A proč se cílem naší cesty staly bývalé Sudety?

„Tady v Koclířově je drama lidských dějin přítomné se zvláště naléhavou

vyhraněností,“ ujímá se slova Mons. Socha. „Zlo se tady setkává s dobrem. Jak nad tím dominuje Bůh se svojí svobodou a dobrotou? To je další moment. Takže se radujeme nejen z toho, že toto poutní místo žije, ale že je prezentací aktuálnosti Církve.“ Dává možnost každému nahlédnout do velkých tajemství, s nimiž Církev k člověku přichází. Samozřejmě přes Matku Boží, protože toto je místo fatimského apoštolátu. Ono důležité zjevení v roce 1917 nemůžeme v dějinách Církve přehlédnout. Matka Boží jím ukázala do tváře moderních dějin naší Evropy a celého světa. Ukázala nejen zlo, ale i to, jak se mu tváří v tvář postavit. A Koclířov je

důstojnou prezentací toho velkého fatimského zjevení.

„Naše první cesta vedla do kostela. Jednoho ze dvou, které v malém Koclířově jsou. Klášterního.

„Jsem vlastně dvojí statutár,“ vysvětluje Mons. Pavel Dokládál. „Jednak Světového apoštolátu Fatimy, v jehož národním centru se nacházíme. Současně vedu duchovní správu farnosti, která má farní chrám zasvěcený sv. Filoméně na protějším břehu Koclířova.“ Světový apoštolát Fatimy je jedno z mnoha nových církevních hnutí. Smyslem je, aby zprostředkovávalo

události, které se staly ve Fatimě, pro současnost. Fatima je místo mariánského zjevení, s velkým dopadem pro dějiny 20. století, ale také pohled do třetího tisíciletí. Tady lze připomenout slova kardinála Dominika Duky z fatimského průvodce: „*Díky všem, kdo prožijí a pochopí poselství Fatimy pro tyto dny. Kdo je zaktualizují do současnosti.*“ A o to jde. Nejenom vzpomínat, jaké bylo zjevení před více než sto lety, ale co znamená pro současnost. Vidět minulost, poučit se ze všeho, co Fatima znamená, co nám Panna Maria sdělila. A zároveň pochopit, co máme dělat teď, jak máme reagovat na současnou dobu a současné problémy.

77 Míst jako Koclířov na pomezí Čech a Moravy je více než sto po celém světě.

Jsou to centra hnutí, které vychází z portugalské Fatimy. Malá vesnice blízko Atlantiku, asi 100 km severně od Lisabonu, se stala světovým poutním místem. A naše hnutí vlastně zprostředkovává duchovní ovoce Fatimy v zemích, které se k němu připojily. Jak? Hlavně tím, co je hlavní výzvou, a to je pokání. Pokání je vlastně náprava, snaha dávat věci do pořádku, v duchovním i jiných rozměrech. Třeba jenom krajbývalých Sudet dávat do pořádku hmotně, je samo o sobě dost náročné. A samozřejmě je to výzva k modlitbě, protože Maria vlastně vyzývá ve Fatimě k modlitbě a pokání. A přenos je v tom, že my odsud z národního centra organizujeme 17 regionálních center. Jsou ve všech našich diecézích a působí v nich modlitební skupiny. Obyčejní, prostí lidé,

laici, kteří se scházejí k modlitbám. Církev vnímají jako charisma a instituci. Připojují se a jsou oporou pro farnosti, ve kterých působí. To je přenos do současnosti. A pak je potřeba toto místo zmodernizovat tak, aby bylo schopno reagovat na dnešního člověka a na jeho potřeby. Nejen ve smyslu co chce, co potřebuje. Chceme mu v tom nejlepším slova smyslu trochu podsouvat hodnoty opravdu duchovní a pomáhat mu je rozvíjet.

77 První písemná zmínka o Koclířově připadá k roku 1347, kdy měla obec ještě název Cunczendorph (Kuncova ves). Dalším důležitým datem byl rok 1813, kdy začala být budována císařská silnice. O pár let později přichází do obce farář Antonín Ivo Kukla. Přivádí sem redemptoristy. A také zavádí tradici zdejších poutí.

Děkan Kukla, který působil při farním kostele, měl kontakty se sv. Janem Maria Vianneyem (1786 – 1859), francouzským knězem, patronem farářů. Ten ho inspiroval k tomu, aby v Koclířově založil úctu ke sv. Filoméně. Místo se záhy stalo vyhledávaným cílem poutníků. Z iniciativy Antonína Ivo Kukly byl postaven tento poutní dům a svěřen do péče redemptoristů. Když se podíváme na hlavní oltář, vidíme svatého Alfonse Maria z Liguori, patrona redemptoristů. Později ovšem, když jim chyběly prostředky, tak se toho místa vzdali a předali ho františkánům. Stal se z toho tady klášter Školských sester sv. Františka, což opět naznačují

tyto nástěnné malby. Stigmatizovaný sv. František z Assisi, první betlém z roku 1212, tady jeho vztah k přírodě. Za totalitý byl koclířovský klášter místem, kde byly internovány sestry z různých řádů. Když po listopadu 1989 dostaly františkanky svůj majetek zpět, požádaly nás, abychom ho využívali jako fatimské centrum. Stalo se a nakonec nám klášter svěřily k trvalému užívání. Takže apoštolát sem vlastně přišel díky prostému, chudému sv. Františkovi z Assisi.

77 Pane řediteli, pane faráři, v jakém stavu to tady bylo. Tenkrát, když jste sem přišel poprvé?

Poslední sestry opustily Koclířov v roce 1993, my jsme přišli 1995. Bylo to tady pusté, dost to chátralo, ale řeholní majetek na rozdíl od farního kostela nebyl zříceninou. Měl ovšem narušenou statiku a bylo rozhodnuto o jeho demolici. Hlavní úkol byl všechno zprovoznit, upravit, dát tomu současnou tvář. A zachránit farní kostel s celým poutním areálem sv. Filomény, což se potom ve druhé etapě skutečně podařilo. Fatimské hnutí bylo v ČR založeno už v roce 1990. Působilo při děkanském kostele v Třebíči, kam jsem byl v téže roce přeložen. Když jsem se roku 1995 stal duchovním správcem farnosti v Koclířově, měli jsme za sebou pět let působení. Napsal jsem všem našim členům, bylo jich tenkrát už ve fatimském hnutí pět a půl tisíce, aby každý přivezl z domu, co nepotřebuje. Žádné finance, žádné dotace, jenom z toho, co jsme byli

Na edukativní práci klade Mons. Pavel Dokládál velký důraz

Centrem veškerého dění v Koclířově je Panna Maria

(Knižní tipy

Nakladatelství Portál

Portál, s. r. o., Klapkova 2, 182 00
Praha 8, t. 283 028 111, www.portal.cz
FB: nakladatelstvi.portal

Bruno Ferrero

Sny pro duši

Další soubor krátkých duchovních příběhů a zamyšlení známého salesiánského autora. Moudrost a laskavost ocení všichni, kteří hledají dotek vlídného duchovního poučení a posily. Brož., 88 str., 149 Kč

Aston Sanderson

Minimalismus do kapsy

Zbavte život zbytečností

Kniha nabízí užitečné rady, jak se vymanit z hmotné, pracovní i počítačové zahlcenosti. Dozvíme se, co je příčinou úspěchu minimalismu v dnešní společnosti, proč své životy zaplňujeme povinnostmi a předměty. Autor dochází k závěru, že důvodem je snaha vytěsnit pocit, že nám něco chybí, nebo touha po úplnosti a naplnění. Váz., 104 str., 215 Kč

schopni vytvořit vlastními aktivitami, jsme začali budovat Koclířov.

Opustili jsme klášterní kostel sv. Alfonse a vydali se po koclířovském areálu. Cestou k více než dva metry vysoké soše sv. Jana Pavla II. pod Horou Blahoslavenství myslím na to, že také Pavel Dokládál musel tenkrát před téměř čtvrt stoletím říci sám sobě i svým spolupracovníkům. Nebojte se!

„Odvahu, nebojte se. Opravdu,“ dává mně za pravdu. „My tady papežův odkaz hodně využíváme, protože svatý je třeba nenechat zahálet. Pomáhá nám v mnohém a je naší velkým vzorem. Mnozí návštěvníci se zajímají o to, odkud naše socha je, kde jsme k ní přišli. Vysvětluji jim, že jedno z našich regionálních center je Český Těšín – Jablunkov. Tam nám zprostředkovali, aby k nám přijel z rodného Polska. Je to mimořádný dar, který jsme dostali pro náš apoštolát, protože sv. Jan Pavel II. a Fatima spolu velice úzce souvisí.“

„Sama slyšíte, že nás trochu přehlušují kamiony, které jezdí nahoře na tom hlavním tahu z Čech na Moravu,“ přidává se pastorační asistentka Hana Francáková. Silnice I/35 ve směru od Litomyšle na Moravskou Třebovou je opravdu hodně frekventovaná. Stává se ale, že řidič zastaví, ať už je to člověk, který víru praktikuje, nebo nevěřící, a posadí se tady na lavičku. Naslouchá zpěvu ptáků, vidí pasoucí se ovečky. Rozhlíží se tady po tom krásném prostředí Hory Blahoslavenství, jak říkáme tomuto kopci, a trochu se zklidní v tom každodenním shonu. A sv. Jan Pavel II. svou otevřenou náručí vítá každého, kdo sem přichází.

Další naše zastavení je u památníku Mons. Josefa Hloucha. Českobudějovický biskup tady nedobrovolně pobýval v letech 1963–1968.

„Měl tady k užívání jeden pokoj, patnáctku,“ dozvídáme se od Pavla Dokládala. Toto bylo jeho nejoblíbenější místo v celém areálu, v této bukové aleji se rád procházel, zde psal svoji Minutěnku. „Minutěnka má být aspoň chvilinka, kterou je nutné a velmi spasitelné věnovat průběhem dní Bohu

a svému nitru. Má to být chvilinka usebrání, koncentrace, požehnaná zastávka života a práce, kdy se dáváš druhým. Snaha, aby tvá duše byla po celý den v něčem posvátném!“ ... napsal do úvodu stejnojmenné knihy krátkých meditací na každý den v roce biskup Josef Hlouch. Na alej starých, statných buků navazuje malý lesík. Tudy, dírou v plotě, ho chodil navštěvovat Miloslav Vlk, který se později stal na krátkou dobu jeho sekretářem. Tady se tajně setkávali. Kardinál Vlk také památník biskupa Hloucha požehnal. Nachází se nad Memoriálem Fatimy a bukovou alejí Minutěnka. Sklo umístěné mezi dva kameny znázorňuje světlo rozrážející tvrdost a temnotu. „Per Mariam ad Jesum. Památce biskupa ThDr. Josefa Hloucha (1902–1972). V letech 1963–1968 byl internován v Koclířově.“ Autorem památníku je Milivoj Husák.

Když jsme sem přišli, nikoho jsem tady neznal. Byly tady dvě farnice, jeden farník, který nás vítal s tím, že jde do domova důchodců, a jedna babička - vizionářka. Vždycky, když jsem přicházel do této aleje, věděl jsem, že biskup Hlouch je tady se mnou. V jeho závěti bylo, že za nás bude konat trvalou adoraci, až bude v nebi. Tak jsem s ním vždycky všechno domlouval, konzultoval. „Otče biskupe, skrze Marii k Ježíši, to je naše srdce. A teď poraďte, kde třeba udělat ten památník fatimský, kde to uskutečnit?“ Takhle duchovně jsme se vždycky spojovali, alespoň já jsem to tak bral. Logicky tady byl potom postaven sochařský komplex Milivoje Husáka, který vystihuje třetí fatimské tajemství. To nejdůležitější, ukazuje cestu dějinami. Je to 13 zastavení na pylonech až ke kříži a odtud zpět se vychází jakoby srdcem Panny Marie, s tím příslibem mé neposkrvněné srdce zvítězí. Na Memoriál Fatimy navazuje vedlejší Lurdský park, připomínající zjevení Panny Marie v Lurdech. Takže tady na pomezí Čech a Moravy máme Lurdy, Fatimu, Nazaret i vzpomínku na současné dění v Medžugorii. To všechno si tady připomínáme.

Proběhli jsme mezi kapkami deště a jsme v Memoriálu Fatimy.

„Exteriérový meditativní soubor se významově a obsahově váže, jak už řečeno,

⬮ Kostel sv. Josefa na hřebečském tunelu je krátce po renovaci

⬮ Do Koclířova během roku putují tisíce lidí

k třetímu tajemství z poselství Panny Marie z Fatimy,“ vysvětluje autor projektu Milivoj Husák. Celek ztvárňuje symbolicky velmi redukovanou paralelu ke křížové cestě a cestu od kříže zpět. Cesta má dvojí čtení: Směrem ke kříži je cestou utrpení a smrti, cestou od kříže výzvou k naději. Vstupní brána z velkých kamenných bloků nese výzvu k pokání, je „úzkou branou“. Jednotlivá zastavení obsahují symboly a data, která se nevztahují pouze k poselství Fatimy, ale zasahují události obecné, politické a společenské, týkající se zejména válek, převratů a utrpení národů Evropy za totalitních režimů. Po setrvání pod křížem se cestou zpět objevuje druhá strana zastavení, obsahující symboly a data pozitivních změn, i druhá strana vstupní brány s poselstvím a příslibem Panny Marie. Na ztvárnění Memorálu Fatimy se podíleli sochaři Patrik Vlček a Vladimír Matoušek, zvon ulil Pavel Hřebíček a kovářské práce jsou z dílny Pavla Knaifla.

77 Déšť houstne a tak přidáváme do kroku. Naším cílem je recepce penzionu, který také patří k tomuto poutnímu místu. Prodejna Pastýř je přímo v hlavní budově a nabízí předměty náboženské úcty. Se zájmem si prohlížíme si svíčky, sošky, sochy a obrázky, ikony, nástěnné kříže, knížky i liturgické potřeby.

„Pro každého návštěvníka tady máme otevřenou náruč,“ ujišťuje nás Hana Francáková, dobrá duše koclířovské

Fatimy. Venku je autobusová zastávka, tady uvnitř naše centrum, kde se přichází mohou hlásit na různá setkání a poutě, ubytovat se a zahájit svůj pobyt v Koclířově. Žijeme v 21. století a poutníci mají svoje potřeby. Všichni máme nesmrtelnou duši, ale také smrtelná těla, která mají stejné požadavky, ať jsme věřící nebo ne. Lidé sem přicházejí nejen s modlitební knížkou nebo s růžencem, ale také třeba s krabičkou, do které si nakoupí zákusky nebo nechají natočit zmrzlinu. To je rarita tohoto místa. Ale máme zde také programy pro rodiny, pro děti, pro jednotlivce. Přicházejí věřící, i výletníci, třeba ze zvědavosti. Řidiči projíždějící hlavní tah si potřebují odpočinout. Tady se mohou nejen umýt, ale také třeba vyspat. Pro potřeby poutníků slouží při velkých akcích místní restaurace Fatima, která je s povděkem vyhledávána.

77 Ano, v Koclířově se dějí až neuvěřitelné věci.

„Je to projev životnosti Církve,“ přitaká Mons. Josef Socha. „Patří to k normálu, nebereme to jako něco mimořádného. Já jsem na začátku řekl, že je to poutní místo s moderním rozměrem. Milé setkání s ním bych uzavřel tím, že každé poutní místo, tedy i Koclířov, je pozvání. Pozvání člověka k zamyšlení, k hlubší reflexi svého života. Uvědomit si, že nejsme v tomto světě jako tuláci, jako trosečníci, ale jako poutníci, kteří vědí, že odněkud přicházejí a někam jdou. A že to odněkud není nějaký chaos, ale Boží stvořitelská moc

a někam je milá otcovská náruč, která na nás čeká.“

77 A na závěr ještě aktuálně.

Začátkem srpna požehnal královéhradecký biskup Mons. Jan Vokál po dokončené generální opravě kostel sv. Josefa v Koclířově nad tunelem v osadě Hřebeč. Tím současně zahájil posvátné triduum farnosti k patronce živého růžence sv. Filoméně. Obě dvě poutní místa v Koclířově – poutní místo sv. Filomény a poutní místo národní Fatimy v ČR, usilují už šestým rokem o obnovu materiální i duchovní, a to za velké podpory diecéze a ve spolupráci s novým vedením obce v čele se starostou Jiřím Tesařem.

V roce 1995 biskup Otčenášek požehnal a otevřel Českomoravskou Fatimu v klášteře, který Školské sestry sv. Františka darovaly Fatimskému apoštolátu. V roce 2006, už ve spojení s koclířovskými rodáky německé národnosti, bylo obnoveno poutní místo sv. Filomény v areálu farního kostela v Koclířově, které znovu posvětil tehdejší královéhradecký biskup Dominik Duka.

U svatého Josefa nad tunelem budou pravidelné mše svaté s nedělní platností vždy třetí sobotu v měsíci v 16.30 hodin. Připojí se tak k bohoslužbám a aktivitám poutního místa sv. Filomény a poutního místa národní Fatimy v České republice.

Eva Zálešáková)

Vzpomínky na Ratibořice, Českou Skalici i Náchod

Se jménem Boženy Němcové spojuje většina z nás Českou Skalici. A já se vydala do půvabného města na řece Úpě také za spisovatelkou. Své dětství a mládí tam prožila regionální historička **Věra Vlčková**. Do domu svých předků se s láskou vrací dodnes. A není to jen pro inspiraci.

Před časem jsem dávala dohromady dokumentaci tohoto domu. Našla jsem i ručně psanou notářskou smlouvu prarodičů, když ho před více než sto lety kupovali jako novostavbu. Tady těch několik domů bylo na soudobé pohlednici označeno jako „vilová čtvrť Pod Vinicí“. Vinice je zalesněný kopec nad námi, to byl takový ráj mého dětství. Domy si tady tenkrát stavěli přední zaměstnanci místní firmy Ladislava Bartoně, ale můj dědeček pracoval jinde – byl vaříčem piva v českoskalickém panském pivovaru. Tak se tady říká Za vodou, protože když sem chcete dojít, musíte přejít most přes řeku Úpu. My Skaličáci víme, že to nebyla vždýcky Havlíčkova ulice, tohle je už třetí název, ale když se řekne Pod Vinicí nebo Za vodou, tak každý ví, kde bydlíte.

77 Tady muselo být úžasné dětství ...

Nádherné. Přelezla jsem vzaďu plot za naší zahradou a byla v lese, před naším domem louka. Mimochodem, ta luka byla původně pole Skaličáků. Kněžna Zaháňská je všechna až k zámku v Ratibořicích vykoupila a vytvořila si tady nádherný anglický park. Louky udržoval důmyslný meliorační systém, vybudovaný majiteli panství Schaumburg-Lippe. Bývala tady řada stavidel a vždýcky v létě se louky zaplavovaly. Příkopy byly plné vody a my na nich jezdili v neckách, vedle nás plavaly žížaly, to bylo ohromné. V zimě se tam dalo zase bruslit. Krásné dětství!

(P. Fr. Hurdálek)

Já jsem se sice narodila v Jaroměři, tam jsem ale podle mé matky pobyla asi čtyři dny a pak mě kočárem povozníka pana Klenčíka odvezli do České Skalice a z té jsme se, až na ty mé „rajzy po světě“, prakticky nehnula. Skalice byla kouzelné město, velmi živé, kulturní. V době mého mládí dostalo velkou ránu znárodněním. Potom v roce 1960 přišel známý politický monstrproces, řada lidí, a to již hodně starých, byla zavřená. Protože to celé byl výmysl hradecké StB, byli propuštěni za dva roky na amnestii. Bohužel, někteří v Leopoldově zemřeli nebo se vrátili s podlomeným zdravím. Psala jsem o tom.

Takže sice jsem měla kouzelné dětství tady v tom romantickém okolí, ale ve městě to nebylo jednoduché. Stavět se ve Skalici začalo až ke konci 60. let minulého století. Především dobudování přehradní nádrže Rozkoš sem přitáhlo zájem, a potom Ratibořice. Zнала jsem tam každý kámen, chodili jsme do bažantnice, k řece Úpě téměř denně. Babičku Boženy Němcové jsme znali skoro nazpaměť. Vzpomínám na svou maturitní písemnou práci. Ten rok bylo výročí úmrtí Boženy Němcové a já jsem písemku určitě ne k velké radosti oblíbeného pana profesora Vojtěchovského odevzdávala jako poslední, protože jsem popsala asi 5 listů, tedy 10 stránek. Ten musel mít „radost“, když takovou dlouhou práci četl, ale napsal mi jedničku! Soudím podle sebe, když jsem později jako kantorka nad maturitními písemkami trávila téměř celý květen.

Ale tenkrát jsem o nikom jiném, než o Boženě Němcové, psát nemohla. Po maturitě a při studiu na VŠ jsem dělala průvodce v Muzeu Boženy Němcové. Prolezla jsem tam kdejaký kout, i místa, kam běžný návštěvník nemůže. Myslím, že Němcová mě hodně poznamenala. V současné době spíš vycházím z její korespondence a z toho, co nebylo až tolik publikováno. Připadá mně totiž, že bylo leccos zneužíváno nebo vykládáno trochu jinak, než byla pravda a skutečnost. Třeba když jsem se dostala k rukopisným vzpomínkám z roku 1842, sepsaným panským důchodním Janem Müllerem, který byl po čas pěti držitelů panství ve

◀ Pomník Boženy Němcové v České Skalici na dobové pohlednici

◀ Bývalý Steidlerův hostinec, kde se konaly Jiřinkové slavnosti

službách na náhodském zámku. Od pisaře se vypracoval až po důchodního, přes něj a jeho úřad šly všechny peníze panství. Ten o Boženě nepíše ani slovo, „nějací“ Panklovi ho vůbec nezajímali. A přitom je musel znát. Ale byli to služebníci, nestáli mu za zmínku. Natož „jejich holka“, která tam běhala po lukách.

Vzpomínky lidí na Barboru, jak jí říkali, jsou až z druhé poloviny 19. století. Byla tady asi dvakrát, ukazovala místa svého mládí dětem. Podruhé a naposledy přijela do České Skalice v roce 1859. Seznámila se s učitelem Josefem Arnoštem Kolískou, navštívila starou školu, podívali se spolu do Ratibořic, do školní knihovny mu poslala v roce 1860 nějaké své knihy. Výborný učitel Kolisko byl možná inspirací pro poslední povídku Boženy Němcové Pan učitel. Myslím, že nějaká paní z Prahy, která píše, nežije s mužem a má výstřední nápady, nebyl pro skalické usedlíky objekt velkého zájmu. Vzpomněly na ni spíše její bývalé spolužačky, jedna z nich poznamenala „neměla se dobře“.

K Boženě Němcové se naopak hlásili místní mládí intelektuálové, kteří se zasloužili o to, že v roce 1888 tady byl odhalen její pomník. Při slavnosti mluvil J. V. Frič, ta jeho vzpomínka je velmi zajímavá, protože spisovatelku osobně znal z mládí. Svou řeč zahájil povzdechem: „Po smrti zahalili by do zlatohlavy, ale za života se neptají: Človče, co je ti?“. Takže až pak, dalo by se říci, Skaličtí pochopili, že tady žil někdo, na koho mohou být

velice hrdí. Od té doby se datuje zájem o Skalici a hlavně taky o Ratibořice.

” V duchu slyším hudbu. Pokojem starého domu zní Jiřinková polka. To slavné dílko, které Bedřich Smetana napsal v roce 1841, a které je vyjádřením silného dojmu z jiřinkových slavností a zejména slavného bálu v České Skalici. Naslouchám vyprávění Věry Vlčkové a říkám si, že ona, renomovaná regionální historička, je vlastně také „ta paní, která píše“.

” Naposledy přijela Božena Němcová do České Skalice v roce 1859. Myslím, že nějaká paní z Prahy, která píše, nežije s mužem a má výstřední nápady, nebyl pro skalické usedlíky objekt velkého zájmu.

Čtu paměti Aloise Jiráska, už poněkoli káté. Ty originální jsou málokde k sehnání. Když žádal o profesorské místo do Litomyšle, posuzovali jeho žádost i pánové na radnici. A jeden pronesl větu: „*Kdyby jen ten Jirásek tolik nepsal!*“. Já si ho cením, i když současná čtenářská obec ho, hlavně pro jeho rozsáhlost, příliš nemiluje. Tolik dílů, Pane Bože, kdo by to četl!

Ale na druhé straně je jeden z mála, kdo tento kraj nesmírně pozvedl, přiblížil a uvedl do literatury.

Když se vrátím k důchodnímu Janu Müllerovi a jeho zápiskům o době Petra Birona, vévody Kuronského, a jeho dcery kněžny Zaháňské. Ten rukopis Jirásek neznal. Nemohl ho znát. Takže si některé věci vymýšlel a domýšlel. To je fakt, ale on to potřeboval, vytvářel typy postav. Co zachytil dokonale, to je, myslím, atmosféra. A to je velice důležité. Zachytil atmosféru místa, ať už to byla kronika U nás, které si nesmírně vážím, nebo Na dvoře vévodském. Stejně tak se Boženě Němcové podařilo zachytil nádhernou atmosféru doby jejího mládí, Ratibořic i Skalice. I když ta je v Babičce vzpomínána jenom jako městečko, není nijak pojmenovaná, ale Němcová Skalici dobře znala, chodila tady přece do školy.

Ale k vaší otázce a mému psaní. Dělalí jsme noviny na gymnáziu, já jsem totiž plánovala studovat novinářinu, milovala jsem divadlo. Tatínek chtěl, abych byla učitelka, protože jemu se to nepodařilo vzhledem k rodinným sociálním poměrům. Tak jsem šla na Pedagogickou fakultu do Hradce Králové, taky to bylo blízko, dalo se dojíždět vlakem. Byla jsem tam docela dobře zapsaná u profesora Machytky, který nás vedl ve studiu české literatury. Když se mu něco v mém psaní nezdálo, tak mně vždycky říkal, „to není vaše“. Naléhal, abych psala osobitě. Takže už tam jsem se k psaní dostávala. Pak přes historii,

Staré bělidlo

Česká Skalice, škola

články a texty, které jsem různě publikovala v novinách. To víte, ono někdy něco nešlo. Třeba Pamětihodnosti důchodního Müllera jsem objevila už někdy koncem 70. let předchozího století. Přeložila jsem je z němčiny s tím, že text budu připravovat k vydání, hledala jsem nakladatele, ale bylo mně řečeno – „pozor, to nejsou dějiny dělnického hnutí, s tím nikam nechoďte“. Tak to šlo do šuplete a knižně vyšlo teprve v roce 2006. Podobně na tom byly další mnou připravené knihy, ke čtenářům se dostaly až po roce 1989.

77 **Kniha Z českoskalických pamětí, s podtitulem Vyprávění, co v České Skalici bylo a jak se žilo, vyšla v roce 2013. Zachycuje život města od druhé poloviny devatenáctého století do konce třicátých let století dvacátého. Čtenáři ocení, že je psaná lehkým perem, s nadhledem a úsměvem. Je to láskyplné vzpomínání na Skalici let minulých.**

Protože jsem vycházela ze vzpomínek těch, kdo Skalici milovali. Narodili se tady, žili a někteří také, zaplatpánbůh, zapisovali vzpomínky svoje i pamětníků. Z nich jsem mohla vycházet. Třeba báseň Josefa Peška, měla 13 slok, já jsem do své knihy vybrala jednu sloku. On to byl místní rodák, veliký znalec a milovník České Skalice. Když jsem se dozvěděla, že působil ve Slaném, díky internetu jsem si našla muzeum ve Slaném. Napsala mi odtamtud starší paní, že to byl vynikající regionální historik, ačkoliv nebyl profesionál, byl úředník a vůbec dělal všechno možné. Podobně jsem sehnala údaje o Matěji Valterovi, rodáku z nedalekých Klenů, který se stal předním představitelem

cukrovarnictví v habsburské monarchii. Do školy chodil v České Skalici, do téže staré školy, do které chodila Barunka Panklová. Cesta dětem trvala pěšky přes hodinu. V zimě to někdy představovalo problém, často bylo tolik sněhu, že z chalup koukaly jen došky. Valtera vzpomínal také na svoji pravidelnou stravu – krajíc chleba s dŭlkem uprostřed, ve kterém bylo máslo nebo tvaroh. Z prvních školních let mu zůstala silná láska k národu, úcta k jeho dějinám, písním, ale také k pilné práci. Později žil v Lounech, to jsem zase zjišťovala přes kolegu historika z Loun. V Praze, kam se Matěj Valtera roku 1908 přesunul na odpočinek, si nechal v dnešní Voršilské ulici postavit vlastní palác. V roce 1929 ho prodal Papežské (Apoštolské) nunciatuře, která v něm sídlí dodnes.

Takže takhle, jako pavouk po nitkách, jsem při práci na knize postupovala. Věděla jsem, že pokud text napíšu „jen odborným“ stylem, jak nás to učili na fakultě, tak si jej přečte pár kolegů. Chtěla jsem, aby knihu četli čtenáři. Tak jsem to vyřešila tak, že tu z archivů posháněnou historii tam samozřejmě uvádím, ale dějiny píšou lidé. Více i méně vážení, postavičky a figurky. Také „boží lidé“, jak je nazval další českoskalický rodák Václav Řezníček, spisovatel, novinář a ředitel knihovny Národního muzea. Množství údajů se dá vyčíst ze starých matrik, z kronik. To všechno dohromady vytváří živý obraz města.

77 **Maně mě napadá, jestli je to opravdu výhoda, když autor tak dobře, tak důvěrně zná místa a děje, o nichž píše. Předpokládám, že se při práci musí občas brzdit a krotit.**

Jo, aby z toho nebyl pětidílný F. L. Věk. Na druhou stranu, člověk leccos ví, zná pozadí, ale musí mít hodnotící hledisko. Materiálu jsem měla samozřejmě daleko víc. I ryze subjektivní výpovědi, kdy jeden to vidí tak a druhý jinak. Některé věci již nelze posoudit, a já si nerada vymýšlím. Chci to mít podložené, nechci jen fabulovat, Šifra Mistra Leonarda (dobrodružný román s prvky fantazie amerického spisovatele Dana Browna) není moje parкета. Téma chvíli nosím, jako maminka své dítě. Na papír jde, až když je donošené. Faktem je, že někdy vás to napadne okamžitě a jedete. Ale já mám ráda ten proces, když téma nosím a donošené píšu. Víím, že kdybych to psala postupně, mačkala to ze sebe, že to nedopadne nikdy dobře.

77 **Kniha s názvem Česká Skalice – Osobnosti kultury, umění, vědy mapuje životní příběhy známých osobností od roku 1800 po současnost. Nejde pouze o rodáky, ale i osobnosti, které se ve městě usadily, působily v různých spolcích a sdruženích. Skalice si zkrátka získala místo v jejich srdcích.**

Když jsem s tou prací začínala a dostávala se postupně ke vzpomínkám pamětníků, bylo toho v určité chvíli už tolik, že to, co mělo být první – tedy významné osobnosti, vyšlo až jako druhé v roce 2014. Přes 60 portrétů osobností, spojených s Českou Skalicí. Třeba akademik Ctibor Blattný, botanik a fytopatolog. Sinolog Josef Hejzlar. Trochu jsem ho znala z dětství, on si vzal Čiňanku. Když se tady někdy v 50. letech paní Taj-fün objevila, to Skalice koukala, to bylo zjevení. Za nádherný historický román Na Řece,

který napsali společně, získali Literární cenu Knižního klubu roku 2011. Mám v ní od nich věnování. Kritériem pro mě bylo, kdo pro Skalici něco udělal. Další příklad významné osobnosti je dr. Ladislav Čerych, světově uznávaný sociolog, znalec problematiky evropské spolupráce, spoluzakladatel programu vysokých škol Erasmus. Pravda, čím starší osobnost, tím obtížněji se vyhledává.

V roce 2016 vyšla moje další kniha Květen 1945 v České Skalici – bitva o město. Opírala jsem se o jedinečné dokumenty, které zachycovaly velmi vzrušující období začátku května 1945, kdy došlo ve Skalici k urputným bojům s vojsky SS, utíkajícími do amerického zajetí. Měla jsem originální písemné dokumenty ve svém archivu, který jsem dostala od profesorky Hany Vlachové, dcery generála dr. Ubalda Kolaříka (1886–1970), českoskalického rodáka, a jen jsem čekala, kdy je budu moci publikovat. Jedním z obránců města byl i tehdejší českoskalický farář, děkan P. Karel Tomíček (1907–1958). Pozdější sídelní kanovník v Hradci Králové, uvádím jej ve své knize Osobnosti.

77 O literární tvorbě regionální historičky Věry Vlčkové bychom mohli mluvit dlouhé hodiny. Zajímá mě ale jedna poměrně novodobá tradice, u jejíhož zrodu byla. Nikoliv v České Skalici, ale v Náchodě, kam se před lety provdala.

To jsem ještě byla v náchodském zastupitelstvu. Když se diskutovalo o nějakých slavnostech, které by mohly obohatit kulturní a společenský život města, navrhla jsem dobu Petra Birona, vévody Kuronského a Zaháňského. Náchodské panství koupil v roce 1792 za 1 222 000 zlatých. Pan duchovní Müller zapsal: „Od tohoto časového období nastaly jak pro panství Náchod, tak i pro služebníky prospěšné zlaté časy.“ Jeho Jasnost přijela až v roce 1796 „se svou vznešenou rodinou, skvostným dvorem, dvořany v počtu 80 lidí.“ Uměnímilovný vévoda nechal na náchodském zámku vybudovat divadlo, jeho soubor vynikajících muzikantů společně s místními amatérskými hudebníky tam mj. uvedl Mozartovu operu Don

Giovanni. Když Petr Biron začátkem roku 1800 v Kladsku nedaleko Lázní Chudoba zemřel, stala se dědičkou panství jeho nejstarší dcera Kateřina Vilemína Zaháňská, „paní kněžna“ z Babičky Boženy Němcové. Letošní Kuronské slavnosti v Náchodě byly už třinácté.

77 Mnohem starší je tradice Jiřinkových slavností v České Skalici. První se konaly v roce 1837. Jejich zakladatelem byl P. František Hurdálek.

Rodák z nedaleké Studnice vystudoval bohoslovecký seminář v Hradci Králové. Po vysvěcení v roce 1814 působil jako kaplan v Brandýse nad Orlicí, ale pro plicní onemocnění se musel duchovní služby vzdát a odejít do penze. Po přesídlení na tzv. malou faru ve Skaličce (Malá Skalice, část České Skalice) se podílel na kulturním a společenském životě města. Jako fundatista příležitostně vypomáhal místnímu faráři, ale mladý intelektuál hledal i jiné uplatnění. V zimě vázal knihy, v létě pěstoval květiny, zabýval se ovocnářstvím. Obnovil zpustlou zahradu u fary, kterou rozšířil, začal se věnovat pěstování nových módních květin – jiřinek. Shromáždil kolem sebe skupinu pěstitelů z blízkého i vzdáleného okolí a v roce 1836 se dohodli na založení Jiřinkového spolku královéhradeckého kraje se sídlem v České Skalici. První výstava se uskutečnila 14. září 1837. P. Hurdálek se na organizování Jiřinkových slavností, na kterých se setkávaly významné osobnosti českého národního obrození, obětavě podílel. Byl také spoluzakladatelem první českoskalické školní a městské knihovny, pod jeho vedením se rozvíjelo českoskalické ochotnické divadlo. Na podzim 1847 se P. František Hurdálek rozstona a přes snahu lékařů mu ubývalo sil. Zemřel téhož roku a byl pohřben na tehdejší hřbitově u vchodu do farního kostela. Hrob byl po zrušení hřbitova přenesen na jižní stranu kostela. Osobně jsem se zasadila za obnovení velmi zašlého pomníku, který město nechalo opravit spolu s vedlejším pomníkem jiného významného kněze a historika P. Josefa Myslimíra Ludvíka.

Eva Zálešáková)

(Knižní tipy

Nakladatelství Paulinky

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1
t. 224 818 757, objednavky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

Sherry Weaver Smithová

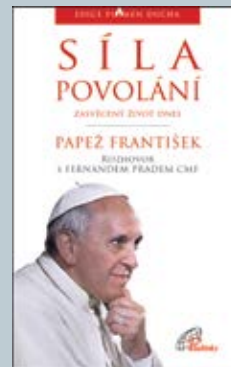
Vlk a štít

Dobrodružný příběh se odehrává v 5. století v Irsku, v době, kdy žil svatý Patrik. A právě s ním se setkává jedenáctiletý chlapec Kieran, který se stará o osiřelé vlčí mládě, jemuž hrozí nebezpečí. Kieran zároveň hledá štít, který by byl natolik silný, aby ochránil jeho samého i ty, kdo jsou jeho srdci nejbližší. Najde ho? *Brož., 159 s., cena 185 Kč*

Papež František

Síla povolání – zasvěcený život dnes

Svatý otec vypráví o svém povolání ke kněžství. Dále se zabývá výběrem kandidátů k zasvěcenému životu, rolí žen v církvi či formaci povolání. *Brož., 120 s., cena 135 Kč*

SV. VINCENT DE PAUL

PUTOVÁNÍ RELIKVIE

po České republice
28. 10. - 14. 11. 2019

„Milosrdná láska získává svět“

28. 10. 2019

**Olomouc - katedrála
sv. Václava**

(příchod 16:30 – odchod 29. 10. o 8:00)

29. 10. 2019

Mendryka u Janova

(příchod 9:30 – odchod 29. 10. o 16:00)

29. 10. 2019

Loštice

(příchod 17:00 – odchod 30. 10. o 16:00)

30. 10. 2019

Zábřeh na Moravě

(příchod 17:00 – odchod 31. 10. o 14:00)

31. 10. 2019

Ostrava – Stará Bělá

(příchod 17:00 – odchod 1. 11. o 8:00)

1. 11. 2019

**Kroměříž – sestry
vincentky**

(příchod 10:00 – odchod 1. 11. o 15:00)

1. 11. 2019

Brno – Lesná

(příchod 17:00 – odchod 2. 11. o 8:00)

2. 11. 2019

Bzenec

(příchod 10:00 – odchod 2. 11. o 15:00)

2. 11. 2019

Střelice u Brna

(příchod 17:00 – odchod 3. 11. o 8:00)

3. 11. 2019

Poštorná u Břeclavi

(příchod 9:30 – odchod 3. 11. o 14:30)

3. 11. 2019

Přibyslav

(příchod 17:00 – odchod 4. 11. o 12:00)

4. 11. 2019

**Stará Boleslav –
Charitní dům**

(příchod 15:00 – odchod 5. 11. o 14:00)

5. 11. 2019

Nová Paka

(příchod 16:00 – odchod 6. 11. o 8:00)

6. 11. 2019

**Hradec Králové –
katedrála**

(příchod 10:00 – odchod 6. 11. o 16:00)

6. 11. 2019

Dobruška

(příchod 17:00 – odchod 7. 11. o 16:00)

7. 11. 2019

Bystré v Orl. horách

(příchod 17:00 – odchod 8. 11. o 16:30)

8. 11. 2019

**Vesmír – centrum
mládeže Deštné v Orl.
horách**

(příchod 17:30 – odchod 8. 11. o 22:00)

9. 11. 2019

Březová u Uh. Brodu

(příchod 10:00 – odchod 9. 11. o 16:00)

9. 11. 2019

Pitín

(příchod 17:00 – odchod 10. 11. o 9:30)

10. 11. 2019

Vlachovice

(příchod 10:00 – odchod 10. 11. o 16:00)

10. 11. 2019

Uherský Brod

(příchod 17:00 – odchod 11. 11. o 15:00)

11. 11. 2019

Šumice

(příchod 16:00 – odchod 12. 11. o 15:00)

12. 11. 2019

Šlapanice

(příchod 17:00 – odchod 13. 11. o 15:00)

13. 11. 2019

Velehrad

(příchod 16:30 – odchod 14. 11. o 8:00)

Misijná spoločnosť sv. Vincenta de Paul
Svätého Vincenta 1
821 03 Bratislava
Účet: SK56 0900 0000 0051 5893 1967
www.vincentini.sk

Mediální partneri:

RÁDIO MÁRIA
SLOVENSKO

TLAČOVÁ KANCELÁRIA
KONFERENCIE BISKUPŮV SLOVENSKA
radio
umen

Slovo+
KATOLÍCKE
noviny

Královéhradečtí bohoslovci na pouti v rakouském klášteře Panny Marie v ráji

Bohoslovci, kteří se připravují na své budoucí kněžské povolání strávili týden od 10. 9. spolu s královéhradeckým diecézním biskupem Janem Vokálem, biskupem Josefem Kajnekem, generálním vikářem Janem Pasekou a zakladatelkou hořického hospice Duha Janou Sieberovou v klášteře Betlémských mnišek v rakouských Alpách.

Ekipa z Hradce Králové se tady věnovala nejen spočinutí v tichu kontemplativního kláštera, ale měla možnost denně poznávat Boží stvoření i při výšlepech do hor. Velké překvapení nastalo, když celou skupinu po příjezdu do kláštera poblíž

Salcburku přivítali mladí lidé z královéhradecké diecéze, kteří jezdí do kláštera, kde je momentálně třicet mnišek, pomáhat. Podle sester k nim jezdí 70 % dobrovolníků z České republiky.

„Ubytování jsme byli v celách se skromným vybavením – stůl, několik knih a klekátko v modlitebním zákoutí. Všude se snoubí kartuziánská tradice a láska k východním formám křesťanství. Nikdo z nás neměl jasnou představu o životě zdejších sester. Lidé zde nepotřebují mluvit o Bohu, ale musí mluvit s ním. Až třetí den našeho pobytu jsme začali pomalu pronikat do pouště uvnitř našich srdcí. Už jsme se dokázali

zklidnit. Mlha dnes a příroda kolem v nás umocňovala ticho, kterého se nám v životě tak málo dostává. Těžko hledám slova, abych dokázala vystihnout hlubokou duchovní atmosféru, která v klášteře panuje v prostém a jednoduchém způsobu života zdejší komunity. Je to místo, kde jsme všichni čerpali, odpočívali a také pili z pramene kontemplativní modlitby“, řekla po příjezdu Jana Siberová, která je s Betlémskými mniškami v kontaktu již několik let. V klášteře jsou momentálně čtyři sestry z ČR. A bude-li situace příznivá, dočkáme se založení jejich kláštera i u nás.

Pavel J. Sršeň

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

MAS
Litomyšlsko

Farní charita Litomyšl realizuje projekt

Rozvoj domácí paliativní péče na Litomyšlsku

REGISTRAČNÍ ČÍSLO:

CZ.03.2.65/0.0/0.0/16_047/0009739

ČÁSTKA:

2 071 500,00 Kč

DOBA REALIZACE PROJEKTU:

1. září 2018 až 31. srpen 2021

ČÍLE PROJEKTU:

Hlavním cílem projektu je podpořit rodinné pečující, jež se starají o své blízké – nevyléčitelně nemocné, formou individuálního poradenství, konzultací a edukací.

POPIS PROJEKTU:

Podle výzkumů chce 78 % lidí zemřít doma v kruhu svých nejbližších. V domácím prostředí však umírá pouze třetina osob. Překážkou se často stává obava blízkých nemocného, že péči doma nezvládnou. Řešením je podpora neformálních pečovatelů ze strany profesionálních poskytovatelů paliativní péče. V rámci systému nejsou doposud vytvořeny ideální podmínky, které by dovolily naplnit všechny potřeby rodiny umírajícího, především potřeby neformálních pečovatelů samotných. Ze zdravotního pojištění lze hradit pouze úzce vymezené výkony zdravotní péče indikované lékařem a týkající se výhradně nemocného. Sociální služby (pomoc s hygienou, stravováním, úklidem, atd.) je možné financovat teprve sociální péčí dle zákona 108/2006 Sb. Nicméně stále zůstává množství potřeb rodiny (speciálně pečujících), které

Foto: Gabriela Míšková

nepadají pod žádnou z těchto oblastí. Jedná se zejména o provázení průběhem péče, edukaci v oblasti péče o umírajícího, psychologickou, spirituální podporu,

sociální poradenství. Projekt bude financovat podporu rodinám umírajících, která není hrazena ze zdravotní ani sociální péče.

PROJEKT JE FINANCOVANÝ Z EVROPSKÉHO SOCIÁLNÍHO FONDU PROSTŘEDNICTVÍM OPERAČNÍHO PROGRAMU ZAMĚSTNANOST.

Díky péči své dcery a Charity může být paní Olga doma

Pro více než tři stovky seniorů z Hradce jsou pečovatelské služby z Oblastní charity Hradec Králové doslova druhé ruce a nohy od rána až do večera. Třikrát denně dojíždí i k pětadevadesátileté Olze, které už nohy neslouží jako dřív. Díky péči své dcery a hradecké Charity může být doma, kde se cítí nejlíp. Pečovatelská služba, kterou využívá, byla podpořena také z Tříkrálové sbírky. Koledníky si paní Olga pamatuje ještě z dětství, a tak ji těší, že tato tradice pomáhá i dnes.

Pomohou se vším, co je potřeba

„Takhle mi to vyhovuje. Nedovedu si představit, že bych měla jít někam do ústavu. Pomáhá mi hodně dcera a s Charitou jsem taky ohromně spokojená. Udělají mi vše, co potřebuji,“ svěčila se paní Olga při snídani, kterou jí právě nachystala pečovatelská sestra Magdalena. Předtím ještě stihly ranní hygienu a pomoc s oblékáním. Je vidět, že jsou sešlapané a dobře si rozumí.

V prosluněném pokoji voněla káva s jablčným štrúdlím a obě už byly v čilém rozhovoru. I když Olga nemůže na nohy, vitalita jí neschází. *„Neležím celý den v posteli, ale sedím tady u okna a ráda si čtu. Mám tu pohodlí a dobře se mi dýchá,“* vysvětlila mi.

Navzdory osudu

Přitom se život s paní Olgou vůbec nemazlil. *„S manželem jsme se brali, když byla válka. Chybělo málo a musela bych na nucené práce do Německa,“* pustila se do

☛ Paní Olze už neslouží nohy jako dřív, a tak jí pomáhá dcera a pečovatelská služba z hradecké Charity. Foto: Jana Karasová

vyprávění. Brzy se jim ale narodila dcera, na kterou je Olga moc hrdá: *„Vždycky byla nadaná a je z ní výborná lékařka.“*

Jako mladá maminka našla paní Olga po válce zaměstnání v oděvním podniku. Byla tam spokojená a přesluhovala i do důchodu. *„Tenkrát byla jiná doba, museli jsme si se vším poradit a jaksepatří otáčet,“* zavzpomínala.

Chce to sílu i umět naslouchat

V mnoha oborech to ale platí dodnes, pečovatelské služby nevyjímaje. Sestra Magdalena z hradecké Charity, kterou jsem

zrovna zastihla ve službě, dojíždí denně až k osmi klientům v Hradci Králové i okolních obcích. Nejčastěji k nemohoucím seniorům, ale i k lidem se zdravotním postižením a umírajícím. Pomáhá jim například s hygienou, oblékáním a přípravou jídla.

„Musíte mít sílu i umět lidem naslouchat. Vždycky se snažím, aby nemysleli jen na své bolesti, ale taky na to pozitivní,“ podělila se o své zkušenosti sestra Magdalena z řádu sv. Vincence. Sloužit seniorům, nemocným a opuštěným je jejich poslání. Sestra Magda původem ze Slovenska jim pomáhala i na Moravě a na Ukrajině.

Pokračování na straně 32 >>>

»»» Pokračování ze strany 31

Odměnou je radost v srdci

Hradecká Charita dělá pro své klienty také společné setkání na Vánoce i Velikonoce. „Vždycky je svezeme, i vozíčkáře. Napečeme, popovídáme a děti nám zazpívají. Klienti se na to každý rok těší a je to pro ně zážitek,“ rozpovídala se sestra Magdalena. S lidmi pracuje ráda a v povolání pečovatelky se našla. Však paní Olga hned pookřála, když k ní ráno dorazila. „Je to náročné, ale vděčnost klientů a jejich rodin člověka obdaří radostí,“ dodala rozhodně sestra Magda.

Díky dárcům, kteří přispěli do Tříkrálové sbírky, mohou pečovatelky a pečovatelé z Oblastní charity Hradec Králové dál pomáhat seniorům a nemocným. Děkujeme Vám!

Jana Karasová)

(AKTUALITY

Naživo s Indy o tom, jak čeští dárci mění životy chudých indických dětí

Hradec Králové: Ve druhé polovině září navštívili Hradec Králové a také různé kouty naší diecéze partneři charitního projektu Adopce na dálku® z Indie. Koordinátor projektu P. Patrick Edward Pinto z oblasti Bangalore absolvoval doslova maraton besed a setkání. O životě dětí z nejchudších indických rodin, kterým čeští dárci pomáhají získat vzdělání, vyprávěl studentům na školách v Hradci Králové a na Pardubicku. Živé besedy pro veřejnost se uskutečnily ve farnostech v Poličce, Novém Městě nad Metují, Kutné Hoře, Dobrušce nebo Rychnově.

Do našeho krajského města zavítali na tří denní návštěvu také indický arcibiskup Peter Machado z Bangalore v doprovodu biskupa Dereka Fernandese z diecéze Belgaum. Oba jsou klíčovými partnery projektu Adopce na dálku® Diecézní charity Hradec Králové, který už téměř dvacet let pomáhá dětem z chudých indických rodin k lepšímu vzdělání. Setkali se s královéhradeckým biskupem Janem Vokálem, hejtmánem Jiřím Štěpánem a dalšími osobnostmi. Navštívili taky společnost Petrof a zkušku hradecké Filharmonie, jejíž zaměstnanci podporují indické školáky ve studiu. „Tisíce dětí vstoupily do života právě díky vaší pomoci a podpoře. Nyní povzbuzujeme naše děti, které využily sponzorské štědrosti, aby pomáhaly ostatním“, děkoval českým dárcům za pomoc arcibiskup Peter Machado z Bangalore.

Indická návštěva vyvrcholila benefičním koncertem Boni pueri pro Adopci na dálku®, který se uskutečnil ve středu večer 25. září v katedrále Sv. Ducha po mši svaté s indickými biskupy. Návštěvníkům benefice a pro indické děti zpívali členové Českého chlapeckého sboru Boni pueri pod vedením sbormistra Marka Štilce a za klavírního doprovodu Roberta Fuchse. Výtěžek

z dobrovolného vstupného bude věnován na vzdělávání dětí z nejchudších indických rodin zapojených do Adopce na dálku®. Benefici uspořádala Diecézní katolická charita Hradec Králové ve spolupráci s Českým chlapeckým sborem Boni pueri, za podpory Královéhradeckého kraje a OSA, z.s. Záštitu na akci převzalo Biskupství královéhradecké.

Více také na www.adopce.hk.caritas.cz a www.hk.caritas.cz.

Jana Karasová)

(Indický koordinátor projektu Adopce na dálku® P. Patrick Pinto z Bangalore (vpravo) na besedě s žáky Základní školy v Mikulovicích u Pardubic. Foto: Kateřina Gužíková

Vila Jindra už 15 let sebevědomou součástí moderní Litomyšle

Litomyšl: V pátek 27. září oslavilo patnácté výročí od svého založení centrum Respitní péče Jindra pro seniory, které v roce 2004 otevřela Farní charita Litomyšl po rozsáhlých úpravách na Dukelské ulici.

Jen málo co je tak kulturně podmíněno, jako koncept domova. Ve stáří se ale domov často stává místem péče. Domácí péče představuje řadu úskalí pro pečovaného i pečujícího. Seniori u nás dávají přesto nadále jednoznačně přednost pobytu doma a v případě potřeby spoléhají především na pomoc rodiny. Právě pro ni je tady už patnáct let služba úlevové péče Farní charity v Litomyšli.

K vděčnosti nás vede nejen současný stav budovy a jejího okolí; zájem rodin a neméně také ocenění odborné veřejnosti – v roce 2015 byla např. vila Jindra nominována na cenu v rámci společenských inovací SozialMarie. Ročně pomáháme až 60 rodinám

z celého Pardubického kraje a díky vícezdrojovému financování a podpoře laskavých partnerů a dárců se daří udržovat péči stále na vysoké úrovni. Za uplynulých patnáct let budova prochází postupnou rekonstrukcí; revitalizace se dočkala i rozsáhlá okolní zahrada. Příběh tohoto krásného místa, které dnes ožívá díky službám Farní charity Litomyšl, můžete také sledovat v Litomyšlském architektonickém manuálu. Více také na www.litomysl.charita.cz.

Martina Soukupová)

Eliščina sbírka podpoří azylový dům pro matky s dětmi

Hradec Králové: Tradiční Eliščina sbírka, kterou v září uspořádala Oblastní charita Hradec Králové u příležitosti městských slavností, vynesla celých 20 642 Kč. Z výtěžku sbírky bude podpořen Domov pro matky s dětmi, který nabízí pomoc při ztrátě bydlení maminkám a otcům s dětmi. Rodiny zde nachází přechodný domov, kde vládne laskavost, úsměv, klid, pohoda a kde jsou všichni v bezpečí.

Díky pomoci dobrovolníků se i přes rozmary počasí akce vydařila a dojmy jsou velmi pozitivní. V rámci letošního ročníku sbírky se uskutečnila také výherní anketa o rodinné vstupné na Stezku korunami stromů do Janských Lázní. Vítězem se stal pan Milan z Hradce, který vezme na výlet své děti. Dalších deset účastníků ankety má možnost navštívit azylový dům Domov pro matky s dětmi.

Děkujeme všem dobrovolníkům za pomoc a dárcům za příspěvky. Díky patří rovněž organizacím, které věnovaly ceny do výherní ankety. Více také na www.charitahk.cz.

Petra Zíková, redakčně upraveno)

Ⓛ Děkujeme všem dárcům, kteří přispěli do Eliščiny sbírky na pomoc maminkám s dětmi v tísní. Díky také všem dobrovolníkům, kteří pomáhali při její organizaci. Foto: archiv Oblastní charity Hradec Králové

Ⓛ Centrum Respitní péče Jindra v Litomyšli, které sídlí v prvorepublikové vile, už 15 let poskytuje odlehčovací služby rodinám pečujícím o nemohoucí blízké. Foto: archiv Farní charity Litomyšl

(KALENDÁŘ AKCÍ

Horní Brusnice

■ 2. 10. Muzikál v kostele, kostel sv. Mikuláše, 19:30 hod.

Benefiční koncert muzikálových a filmových hitů pro Domov sv. Josefa v Žirči. Účinkují Pavel Vítek, Bohuš Matuš, skupina Diamantes a další. Vstupenky na www.ticket-art.cz. Více také na www.domovsvatehojosefa.cz.

Hradec Králové

■ 29. 10. Prague Cello Quartet, benefiční koncert pro Domov sv. Josefa, Filharmonie HK v 19:30 hod.

Čtveřice mladých cellistů zahraje známé klasické skladby v originální úpravě i filmové melodie nebo hity populární hudby. Jejich cílem je kreativně a s humorem bourat hranice mezi zábavou a klasickou hudbou. Výtěžek půjde na výměnu oken v Domově sv. Josefa. Vstupenky jsou k dostání na <https://hkpoint.colosseum.eu/>. Více také na webu www.domovsvatehojosefa.cz.

■ říjen 2019 „Za naše úspěchy vděčíme Vám“, Filharmonie HK

Výstava příběhů osmi úspěšných absolventů projektu Adopce na dálku® Diecézní charity Hradec Králové. Více na www.adopce.hk.caritas.cz a na facebooku: [adopce.dchhk.cz](https://www.facebook.com/adopce.dchhk.cz).

Žireč u Dvora Králové

■ 2. 11. Requiem Adama Václava Michny, kostel sv. Anny v Domově sv. Josefa v 15:30 hod.

Hraje soubor La Bilancetta. Slavnostní bohoslužba u příležitosti dne Vzpomínky na všechny věrné zemřelé a za člena souboru. Více také na www.domovsvatehojosefa.cz.

Výsledky sbírky na Charitu ve farnostech královéhradecké diecéze z neděle 23. 6. 2019*

Farnost	Kč	Farnost	Kč	Farnost	Kč	Farnost	Kč
Bohuslavice nad Metují	3147	Hradec Králové I	12144	Lochenice	2600	Slatina nad Zdobnicí	580
Bojanov	3350	HK I - kostel P. Marie	12250	Lomnice nad Popelkou	2731	Slatiňany	4103
Borohrádek	1305	Hrochův Týnec	8926	Lovčice	320	Slavoňov	1028
Borová	3966	Hronov	3463	Lučice	1735	Smidary	2800
Boušín	3620	Humpolec	4169	Míst. komunita Salesiánů	5258	Sopotnice	960
Bykáň	1001	Chlumec nad Cidlinou	1300	Mladé Bříště	1129	Střítež	450
Bystré u Poličky	7138	Choceň	11500	Mladočov	7360	Studenec u Horek	670
Bystré v Orlických horách	10000	Choltice	400	Morašice u Litomyšle	1400	Studnice	3470
Býšť	5015	Chomutice u Hořic	1500	Mříčná	1750	Světlá nad Sázavou	9362
Cerekvice nad Loučnou	2570	Chotěboř	1965	Náchod	15976	Svratka	4012
Čachotín	3560	Chotusice	875	Nasavrky	4300	Střenice	1000
Čáslav	7530	Chrast u Chrudimě	3700	Nekoř	800	Trutnov I	4269
Častolovice	640	Chroustovice	2740	Nížkov	9050	Trutnov II - Horní St. Město	3247
Černíkovice	3200	Chvalkovice	250	Nová Paka	9280	Trutnov III - Poříčí	400
Černilov	3740	Janské Lázně	2407	Nová Ves nad Popelkou	2000	Třebechovice pod Orebem	4603
Červený Kostelec	15942	Jaroměř I	2258	Nová Ves u Chotěboře	420	Třebonín	660
Česká Bělá	2117	Jičín	7110	Nové Hradky u Skutče	4338	Třebosice	860
Česká Skalice	4525	Jilemnice	3571	Nové Město nad Metují	7934	Turkovice u Přelouče	500
Č.Třebová - Dl. Třebová	2000	Jiřice	1024	Nový Bydžov	5670	Uhelná Příbram	347
Česká Třebová	6675	Josefov	1811	Opatov v Čechách	4545	Úpice	2650
České Heřmanice	2335	Kaliště	912	Pardubice	17819	Ústí nad Orlicí	10596
České Meziříčí	2455	Kameničky	13828	Pecka	2410	Včelákov	890
Čibuz	1640	Kladruby nad Labem	400	Poděbrady	6915	Velká Losenice	3542
Čihošť	1684	Knířov	540	Pohled	450	Velké Poříčí	1910
Dašice	505	Koclířov u Svitav	2000	Polička	17249	Vilémov u Golčova Jeníkova	426
Dolní Čermná	11653	Korouhev	2313	Polná	14400	Vítkovice v Krkonoších	700
Dolní Krupá	954	Kostelec nad Orlicí	5131	Proseč u Skutče	7822	Voďerady	2110
Dolní Libchavy	1640	Kostelní Lhota	590	Předhradí	4700	Vojslavice	330
Dolní Újezd	6154	Králíky II	3450	Přelouč	4500	Vraclav	1252
Dvůr Králové nad Labem	5480	Křížlice	260	Přibyslav	15930	Vrchlabí	5183
Havlíčková Borová	2461	Kutná Hora	17554	Radhošť	1013	Vysoké Mýto	6110
Havlíčkův Brod	3202	Kutná Hora - Sedlec	9000	Raná	3400	Zámorsk	570
Heřmanův Městec	3998	Lanškroun	9584	Rokytnice v Orlic. horách	1205	Zámorsk - Slatina	1090
Hlinsko	15692	Lázně Bělohrad	1806	Rosice nad Labem	927	Zbýšov v Čechách	2930
Horní Branná	1640	Ledeč nad Sázavou	5420	Rudoltice	280	Zdechovice	800
Horní Jelení	1944	Letohrad	13692	Rychnov nad Kněžnou	2559	Žacléř	1270
Horní Roveň	1240	Libčany	860	Řetová	1570	Žamberk	4782
Horní Sloupnice	4368	Libice nad Cidlinou	995	Sádek	2743	Ždírec	1700
Horní Štěpanice	1200	Libřice	1230	Sebranice u Litomyšle	8589	Železnice	6060
Hořičky	660	Libštát	1395	Senožaty	657	Žumberk	317
Hradec Králové - Kukleny	5384	Licibořice	1805	Sezemice	5948	neidentifikovatelná platba	1520
HK - Nový Hradec Králové	9000	Lično	450	Skála	900		
Hradec Králové - Pouchov	6321	Lipoltice	700	Skuhrov u Havl. Brodu	450		
HK - Pražské předměstí	16700	Litomyšl	15009	Skuteč	5465	CELKEM	708 194

Poznámky: *V tabulce jsou uvedeny výsledky sbírky na Charitu ve farnostech, které zaslaly její výtěžek do 6. 9. 2019.

Informace: Ludmila Rychtářová, tel. 495 063 135.

Darované finanční prostředky budou použity na podporu činnosti Diecézní katolické charity Hradec Králové, která zajišťuje metodické vedení Charit v královéhradecké diecézi a také realizuje vlastní projekty pomoci, jako jsou: Adopce na dálku a rozvojové projekty v Indii, Dobrovolnické centrum, Půjčovna pomůcek pro nemocné nevy léčitelnou Huntingtonovou chorobou a projekty na pomoc cizincům a uprchlíkům.

Děkujeme všem dárcům za příspěvek a podporu charitní činnosti a také všem duchovním správcům za spolupráci a pozornost, kterou sbírce ve svých farnostech věnovali.

CANTATE DOMINO

POLNÁ

přehlídka dětských a mládežnických
pěveckých souborů křesťanských písní

9. 11.
od 14 hodin

Polná
Lidový dům

vstupné dobrovolné

více o akci na: www.farnostpolna.cz

Pod záštitou předsedy krajské
organizace KDU-ČSL Kraje Vysočiny
MUDr. Víta Kaňkovského
a Rady města Polná

polidum.polna.cz

DŮVĚŘA A PORO- ZUMĚNÍ.

Je důvěra základním předpokladem demokracie?
Co mohou politici udělat pro porozumění ve společnosti?
Jak si více důvěřovat a lépe porozumět?

6. Broumovské diskuse Kláster Broumov 6.—7. 11. 2019

Vstupenky na:

WWW.BROUMOVSKEDISKUSE.CZ

Pořadatel:		Ve spolupráci s:			Statutární partner:	
Hlavní partneři:		Jan Barta				
Partneři:				Martina Rosová		
Generální mediální partner:		Hlavní mediální partneři:				
Mediální partneři:			Za přispění:			
Partneři APRB:	Základní partneři: město Broumov, Z + TRADE s.r.o., ENVYROS s.r.o., HOBRÁ - Šulc s.r.o., CEDMA Mlýnský s.r.o., KASPER KOVO s.r.o., LUTOMA s.r.o., Vítkov MGI a.s. Institucionální partneři: Benediktinská opatřina sv. Vlasty, Křesťanský dědičný kraj, Dobrovolný svazek obcí Broumovsko, Podnikatelský klub Broumovsko, Křesťanský dědičný doobit, Ministerstvo kultury, město Broumov Sřizní partneři: Dřevostav s.r.o., Lesní společnost Broumov Holding s.r.o., FLORES Software s.r.o. Bronzoví partneři: PIVNĚK - tepelné zpracování kovář s.r.o., EKOSPOL s.r.o., LOYD GROUP s.r.o., ALB Česká republika s.r.o., Český svazek vín s.r.o.					

Broumovské diskuse